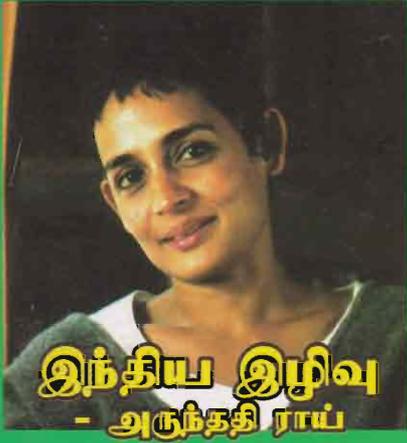




# தமிழ்த் தேசம்

தமிழ்தேசிய விடுதலை இயக்கத் திங்களேடு

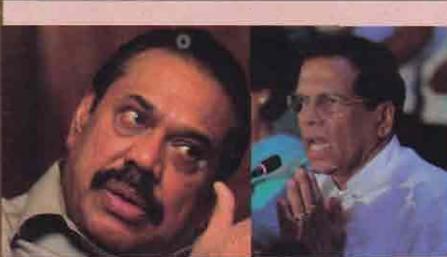
2014 புரட்டாசி-கார்த்திகை (அக்-நவம்பர்) ஆசிரியர்: தோழர் தியாகு தனிச்சுற்றுக்கு மட்டும் நன்கொடை ரூ. 10/-



**இந்திய இழிவு**  
- அருந்ததி ராய்



**தருண் விசயின்**  
தமிழ்க் காதல் நாடகம்  
- ஆதவன்



**சிங்களத் தேர்தலில்**  
தமிழர் பங்கு  
- தோழர் தியாகு

## மாவீரர் நாள் சிறப்பிதழ்



## பெருமாவீரனுக்கு மணிவிழா

❖ தேசத்தின் குரல்

# மாவீரர்களின் பெயரால்...



**உ**திர்ந்தாலும் வாடாத செங்காந்தள் மலர்களே!

புதைந்தாலும் விதையாகி

விடுதலைப் பயிர் விளைத்த மாவீரர்களே!

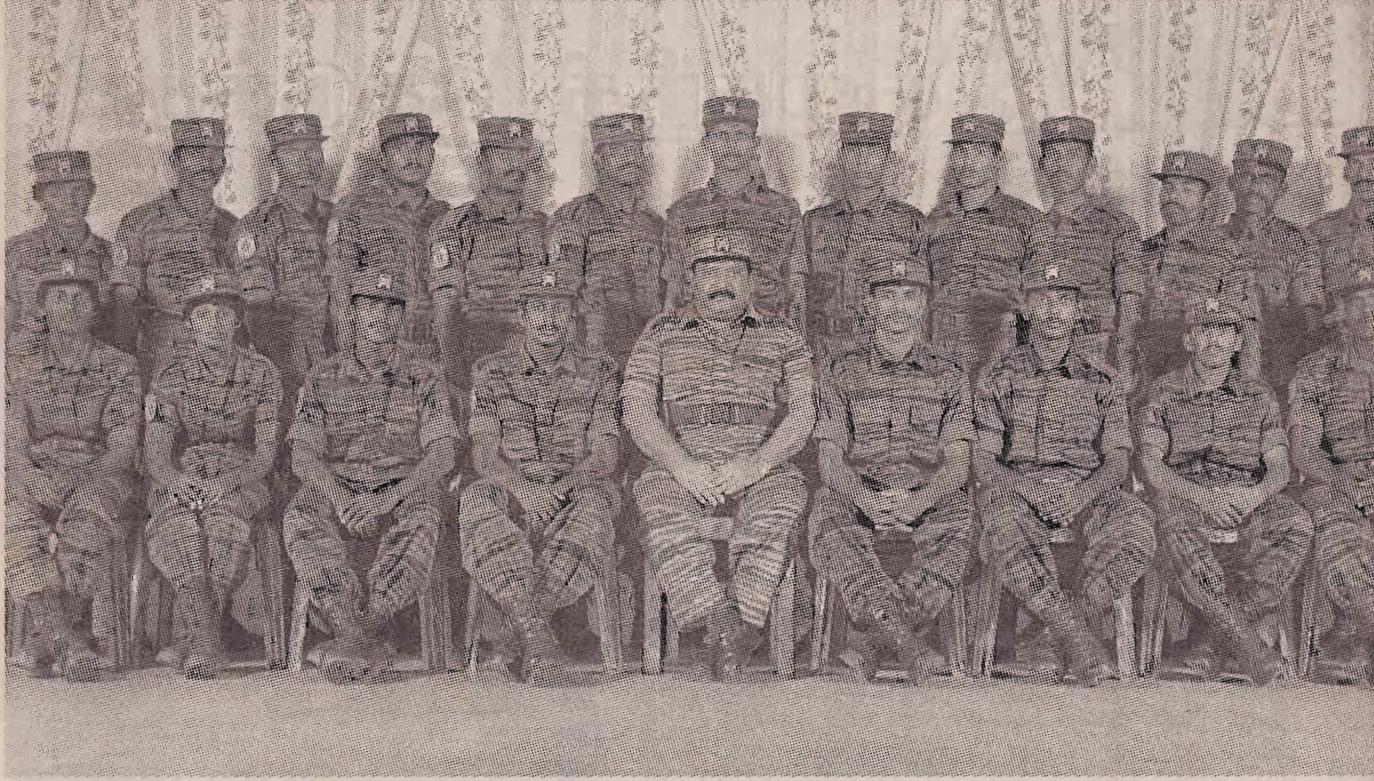
உங்களை எங்கள் உளத்தே நிறுத்தி

செங்கொடி தாழ்த்தி வணங்குகிறோம்!

முள்ளிவாய்க்கால் இனவழிப்பு நிகழ்ந்து ஐந்தாண்டுக்கு மேலாயிற்று. இனக் கொலைக் குற்றத்துக்காக இது வரை யாரும் தண்டிக்கப்படவில்லை என்பது மட்டுமன்று. உலகில் எந்த அரசும்... நடந்தது இனக்கொலை என்பதை அறிந்தேற்கக் கூட இல்லை. தமிழர்த் தாயகத்தில் சிங்களமயப்படுத்தலைக் கொண்டு நடைபெறும் கட்டமைப்பியல் இனக்கொலைக்கு எதிராக எவ்விதப் பாதுகாப்புப் பொறியமைவும் இல்லை. தமிழர் இனச் சிக்கலுக்கு அரசியல் தீர்வு காண்பதற்கான பொது வாக்கெடுப்பும் எட்டாக் கனவாகவே இருந்து வருகிறது.

மறுபுறம், தமிழீழத்திலும் தமிழகத்திலும் புலம்பெயர் நாடுகளிலும் தமிழர்களாகிய நாமும் மனித உரிமை ஆற்றல்களும் தொடர்ந்து நடத்திய போராட்டங்களின் பயனாக ஐநா மனித உரிமை மன்றத்தின் தீர்மானப்படி ஒரு பன்னாட்டுப் புலனாய்வு நடைபெற்று வருகிறது. இந்தப் புலனாய்வைச் சீர்குலைக்கக் கொழும்புடன் கூடி தில்லி வல்லாதிக்கமும் சூழ்ச்சி செய்து வருகிறது. விழிப்புடன் இருந்து ஒற்றுமை காத்து உறுதியுடன் போராடி வெற்றி இலக்கு நோக்கி முன்னேறிச் செல்ல மாவீரர்களின் பெயரால் உறுதியேற்போம்.

இந்த ஆண்டு மாவீரர் நாளுக்கு முன் தமிழீழத் தேசியத் தலைவரின் மணிவிழாவும் வருகிறது. பெருமைக்குரிய அந்தப் பெருமாவீரனை வாழ்த்தி வணங்கும் போதே, அவரைப் பற்றிய புதிருக்கு விடை காணாமலே இன்னும் எவ்வளவு காலம் இருக்கப் போகிறோம் என்ற கேள்வி எழுவதைத் தவிர்க்க இயலவில்லை.



தலைவர் உயிரோடுதான் இருக்கிறார், உரிய தருணத்தில் மீண்டும் களம் காணப் போகிறார் என்று நம்மில் சிலர் கூறி வந்தாலும், இதனை நம்பவே ஒவ்வொரு தமிழ் நெஞ்சமும் விழைந்தாலும், இல்லை இல்லை, இறுதிப் போர்க் களத்தில் அவர் வீரச் சாவடைந்து விட்டார் என்று வேறு சிலர் நம்புவதை நாமறிவோம்.

நம்மினத்தைச் சேராதவர்கள் என்றாலும் நல்லெண்ணம் கொண்ட நண்பர்கள் பலரும் அவ்வாறே சொல்கின்றனர். வேறு சிலரோ இரண்டுமில்லாமல் புதிர் போடுவதும் பூடக மாய்ப் பேசுவதுமாக உள்ளனர்.

தலைவர் மறைவாக இருக்கின்றாரே தவிர மறையவில்லை என்பதோ, வீரச் சாவடைந்து விட்டார் என்பதோ புறவய உண்மை சார்ந்ததே ஒழிய, அகவய நம்பிக்கை சார்ந்தது அன்று. எது உண்மை என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளத் தமிழர்களுக்கு மட்டுமல்ல, உலகத்துக்கே உரிமை உண்டு. நேதாஜி சபாஷ் சந்திர

போசுக்கு நேரிட்டது போல் தலைவர் பிரபாகரனுக்கும் நேரிட்டு விடக் கூடாது.

நம் பகைவர்கள் சொல்வதை நம்ப வேண்டாம், உண்மையைக் கண்டறியும் திறனும் வலிமையும் நமக்கே உண்டு. தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் உலகளவிலும் தமிழினத் தலைவர்கள் அனைவரும் கூடிப்பேசி நம்பகமான உண்மையறியும் குழு ஒன்றை அமைக்கலாம். கிடைத்துள்ள தரவுகள் அனைத்தையும் அலசி ஆராய்ந்து அக்குழு வினர் ஒரு முடிவைச் சொல்லட்டும்.

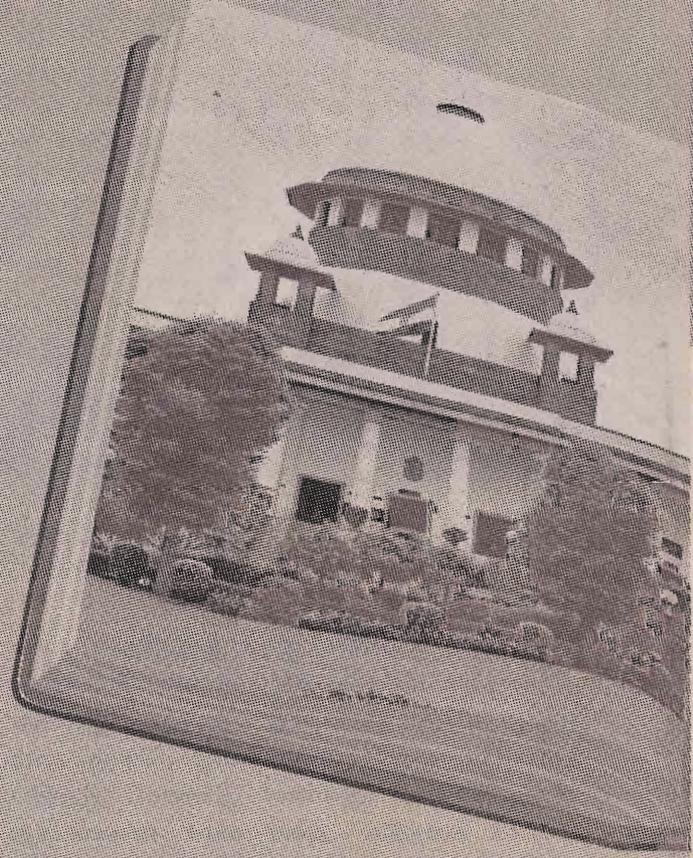
தலைவர் உயிரோடுதான் இருக்கிறார் என்றால் நம் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை. அவர் வீரச்சாவடைந்து விட்டார் என்றால் அந்த உண்மையை ஏற்று அவருக்குச் செய்ய வேண்டிய சிறப்பை முறைப்படிச் செய்து, அவரது விடுதலைக் கனவை நனவாக்கச் சூளுரைப்போம். இப்படிச் செய்வதே தமிழர்களின் போராட்டத்துக்கும் நல்லது. அந்தப் பெருமாவீரனின் புகழுக்கும் ஏற்றது. ❖

# சமூகநீதி கெடுக்கும்



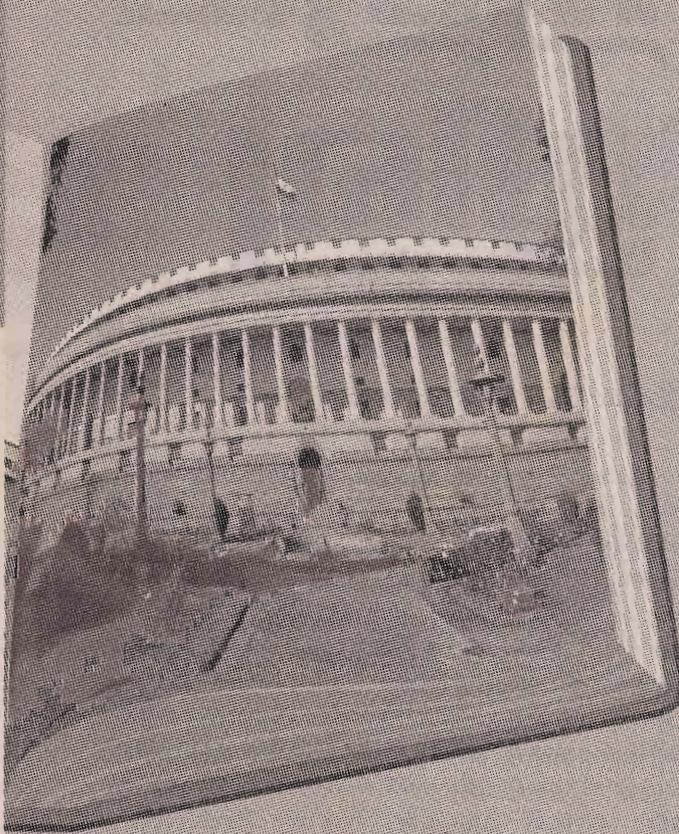
■ நலங்கிள்ளி

இந்த 2014 நவம்பர் 2 அன்று வெளிவந்துள்ள உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பு சமூகநீதிக்குப் பேரிடியாய் வந்து இறங்கியுள்ளது. இந்தியச் சாதிகளின் நிலை என்ன என்று கணக்கெடுக்கும்படி நடுவணரசுக்குக் கட்டளையிட முடியாது என்கிறது. ஏனென்றால் அது அரசின் கொள்கை முடிவாம். இந்த நீதிமன்றங்கள் முன்பு அரசமைப்புச் சட்டத்தைக் காலில் போட்டு மிதித்து, இடஒதுக்கீட்டுக்கு 50 விழுக்காடென்னும் இலக்குவக் கோடு கிழித்ததும், புதிதாகப் பசையடுக்குக் கோட்பாட்டை உருவாக்கியதும் கொள்கைத் தலையீடு ஆகாதா? சொல்லப் போனால் அதனைப் பார்ப்பனியத் தீவிரவாதம் என்றே வர்ணிக்க வேண்டும். காங்கிரஸ் அரசுகளுக்குக் கொஞ்சமாவது சமூகநீதி அக்கறை இருக்குமானால், இந்தச் சமூகநீதி நீதிபதிகளை நாடளுமன்றத்தில் குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்றி விசாரித்திருக்க வேண்டாமா? அரசமைப்புச் சட்டம் கூறாத ஒதுக்கீட்டு வரம்புகளையும், பொருளியல் அடுக்குகளையும் எங்களிடம் திணிக்கும் அதிகாரத்தை உங்களுக்கு யார் கொடுத்ததெனச் சட்டையை உலுக்கியிருக்க வேண்டாமா? இடஒதுக்கீடு இரண்டாந்தரக் குடிமக்களையே உருவாக்கும் எனக் கூறினார் நேரு. மண்டல் குழு அறிக்கையை நாடாளுமன்றப் பரண்களில் தூங்க விட்டார் மகன் இந்திரா. மண்டல் குழு அறிக்கையையே இழிவுபடுத்தி நாடாளுமன்றத்தில் மணிக் கணக்காகக் கத்தினார் பேரன் ராஜீவ் காந்தி. பார்ப்பனர்கள் பொருளியல் இடஒதுக்கீடு கேட்பதிலும் நியாயம் இருப்பதாகக் கூறினார் கொள்ளுப் பேரன் ராகுல் காந்தி. காலங்காலமாய்ச் சமூகநீதியைக் குழிதோண்டிப் புதைத்து வரும்



இந்தக் காங்கிரஸ் சமூகநீதிக் குடும்பம் கொடுக்கும் துணிச்சலில்தான் நீதிமன்றங்கள் சமூகநீதிக் குத்தாட்டம் ஆடி வருகின்றன. இந்த அநீதி வரலாறு இப்போதும் தொடர்கிறது. சாதிவாரிக் கணக்கெடுப்பு தேவையில்லை என உச்ச நீதிமன்றத்தில் அறிக்கை அளித்ததே ப. சிதம்பரம்தான். இது நடந்தது திமுக உள்ளிட்ட சமூகநீதி பேசும் கட்சிகளின் பங்கேற்புடன் நடைபெற்ற ஐமுக ஆட்சியில்தான். ஆனால் இது நமது சமூகநீதிப் பாய்ச்சலுக்குக் கேடுகூலம். இங்கிலாந்து துறைதோறும் துறைதோறும் புள்ளி விவரங்களைப் பாடுபட்டுச் சேகரிப்பதைப் பாராட்டி எழுதிய மார்க்ஸ் அந்தத் தரவுகள் மட்டும் இல்லையென்றால் தனது மூலதன ஆராய்ச்சியைச் செம்மையாகச் செய்திருக்க

# உச்சிக் குடுமி மன்றங்கள்!



முடியாது என்றார்! நமது சாதிய இந்தியாவில் சாதி பற்றிய ஆராய்ச்சி செய்யவில்லை என்றால் நம்மால் அம்பேத்கரின், பெரியாரின் சமூகநீதி அறிவியலைப் பட்டை தீட்டி வளர்க்க முடியாது. இருப்பதை இல்லாதடிப்பதுதானே பார்ப்பனிய வர்ணப் பண்பாடு! அமெரிக்காவில் வழங்கப்படும் ஒரு புகழ்வாய்ந்த கூற்றே நினைவுக்கு வருகிறது. அமெரிக்க வெள்ளையர் கருப்பின மக்களுக்கு எதிரான ஒதுக்கல்கள் இப்போது எங்கே இருக்கிறது? எல்லாம் ஜாம் ஜாம்மென நன்றாகத்தானே உள்ளது என்பார்களாம். நிறவெறி ஆதரவாளர்களை விட ஆபத்தான இந்தக் கூட்டத்தினரை “நிறக்குட்டு இனவாதிகள்” என்பார்கள். அதே போல் இங்கு இந்தியப் பார்ப்பனிய மன்றங்கள் சாதி பற்றி

எவரும் மூச்சு விடக் கூடாது என்கிறது. தீண்டாமை எல்லாம் பழங்கதை என்கிறது. எல்லாரும் சுபிக்ஷமாக இருக்கும்போது சாதிக் கணக்கெல்லாம் எதுக்கு என்கிறார்கள்? இவர்களை “வர்ணக் குட்டு சாதியவாதிகள்” எனலாம்.

இப்படி இருண்ட இந்தியாவை உருவாக்கப் பார்ப்பது அப்பட்டமான அயோக்கியத்தனம். சாதி அறிவியலைப் புரிந்து கொள்ள இன்றைய, எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்கு சாதிக் கணக்கீட்டு ஆய்வு முறை கட்டாயத் தேவை. இந்தக் கணக்கீட்டின் அடிப்படையில் சாதிவளர்ச்சிக் குறியீட்டெண் [caste development index] ஒன்றை நாம் உருவாக்க வேண்டும். அதன் அடிப்படையில் பன்னாட்டுக் குழுமங்கள், தனியார்க் குழுமங்கள், நீதித்துறை, பொறியில் துறை, கலைத்துறை எனத் துறைதோறும் துறைதோறும் சாதிகளுக்குள்ள வளர்ச்சி நிலைகளை நாம் துல்லியமாகக் கண்டறிய முடியும். அந்த அடிப்படையில் சாதிகளுக்குரிய பங்கை நியாயமாகப் பங்கிட்டுத் தந்து சாதிகளுக்கிடையிலான சமத்துவத்தை வாழ்வியல் அளவில் நம்மால் ஏற்படுத்த முடியும். இதுவே தொடர்ந்து சாதி ஒழிப்புக்கும் களமமைத்துக் கொடுக்கும். எனவேதான் சாதி ஒழிப்புக்கு முன்னிபந்தனையாகச் சாதிச் சமத்துவத்தை அம்பேத்கர் முன்வைத்தார். நாம் சாதிக் கணக்கெடுப்பு கேட்பது சாதியை ஒழிக்க! பார்ப்பனிய மன்றங்கள் சாதிக் கணக்கெடுப்பை மறுப்பது சாதியை நிலை நிறுத்த!

இந்தப் புள்ளிவிவரங்கள் இல்லாதிருப்பது சமூகநீதி ஆய்வில் தடையாய் இருப்பது குறித்து அருந்ததி ராயும் கவலைப்படுகிறார். இந்திய இழிவு என்னும் தனது கட்டுரையில் அவர் இந்தக் கணக்கீட்டுக்குள்ள வரலாற்றுத் தேவையைத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார். அந்த வகையில்தான் அவரது கட்டுரையைத் தமிழாக்கித் தருகிறோம்.

(அடுத்த பக்கத்தில்)

# இந்திய ழிவு

2014 நவம்பர் 13 ப்ராஸ்பெக்ட் இதழில் வெளியான கட்டுரை

என் தந்தை ஓர் இந்துப் பார்ப்பனர். நான் வயதுக்கு வரும் வரை அவரைப் பார்த்ததே இல்லை. தென்னிந்தியாவில் கம்யூனிஸ்டு ஆட்சி நடந்த கேரளாவில் அயமெனம் சிற்றூரில் ஒரு சிரிய கிறித்துவக் குடும்பத்தில் என் தாயோடு வளர்ந்து வந்தேன். அயமெனம் சிற்றூர்க்கென அமைந்திருந்த “பறையர்” தேவாலயத்தில் “பறையர்” குருமார்கள் “தீண்டத்தகாத” திருக் கூட்டத்தினரைப் பார்த்து போதனைகள் வழங்குவர். ஊர் மக்களின் பெயர்களில், அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் அழைத்துக் கொள்வதில், செய்யும் தொழிலில், உடுத்தும் உடையில், ஏற்பாடு செய்யும் திருமணங்களில், பேசும் மொழியில் சாதி ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும். ஆனாலும் நான் ஒரு பள்ளிப் பாடப் புத்தகத்தில் கூட சாதி என்னும் கருத்தைக் கண்டதே இல்லை. இந்திய எழுத்தாளரும் சிந்தனையாளருமாகிய பி. ஆர். அம்பேத்கர் 1936இல் வழங்கிய உரையாகிய சாதி ஒழிப்பு என்னும் நூலைப் படித்த பிறகுதான் நமது பயிற்றுமுறை உலகில் உள்ள பெரும் இடைவெளி பற்றி என் மனத்தில் உறைத்தது. இந்த இடைவெளி இருப்பதேன் என்றும், அது இந்தியச் சமுதாயம் அடிப்படையான புரட்சிகர மாற்றத்துக்கு உள்ளாகாத வரை தொடரவே செய்யும் என்றுங்கூட அவ்வாசிப்பு எனக்குத் தெளிவாக உணர்த்தியது.

உங்களுக்கு இந்த ஆண்டின் நோபல் பரிசைக் கூட்டாகப் பெற்ற மலாலா யுசாஃப்சைப் பற்றித் தெரியும், ஆனால் சுரேகா போட்மங்கே பற்றித் தெரியாது என்றால் அம்பேத்கரைக் கூட்டாயம் படியுங்கள். அப்போது மலாலாவுக்கு 15 அகவை தான். ஆனால் அவள் ஏற்கெனவே பல குற்றங்கள் புரிந்திருந்தாள். அவள் ஒரு பெண், அவள் பாகிஸ்தானில் சுவாத் பள்ளத்தாக்கில் வசித்து வந்தாள், அவள் பிபிசி இணையத்தளத்தில் எழுதி வந்தவள், நியூ யார்க் டைம்ஸ் காணொளியில் காட்சி தந்தவள், பள்ளி சென்றவள். மலாலா மருத்துவராக விரும்பினாள்; மலாலா வின் தந்தை அவள் அரசியல்வாதியாக வேண்டுமென நினைத்தார். அவள் வீரச் சிறுமி. பள்ளிகள் பெண்களுக்கானவை அல்ல என்ற தலிபன்கள் அறிவிப்புக்கு, அவள் தங்களுக்கு எதிராகப் பேசுவதை நிறுத்தா விட்டால் அவளைக் கொன்றுவிடுவோம் என்ற அவர்களின் அச்சுறுத்தலுக்கு அவள் (அவள் தந்தை கூட) காது கொடுக்கவில்லை. 2012 அக்டோபர் 9 அன்று துவக்கேந்திய தலிபன் படையாள் ஒருவர் அவளைப் பள்ளிப் பேருந்திலிருந்து இறக்கி அவள் தலையில் குண்டு பாய்ச்சினார். மலாலா இங்கிலாந்துக்கு வானூர்தியில் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு, அங்கு கூடுமான சிறந்த மருத்துவச் சிகிச்சைக்குப் பிறகு பிழைத்துக் கொண்டாள். அது அதிசய நிகழ்வே.

“சனநாயகம் நாட்டின் சாதி  
அமைப்பை அழித்து விடவில்லை,  
அதனை உறுதிப்படுத்தி  
நவீனமாக்கியுள்ளது.”



அமெரிக்க அதிபரும் அரசுச் செயலரும் தங்கள் ஆதரவையும் உறுதிப்பாட்டையும் தெரிவித்தனர். மடோனா அவளுக்காக ஒரு பாடலை அர்ப்பணித்தார். ஏஞ்சலினா ஜூலி அவளைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதினார். மலாலா டைம் நாளேட்டின் அட்டைப் படத்தில் மிளிர்ந்தாள். அவள் மீதான கொலை முயற்சி நடைபெற்ற சில நாட்களுக்குள் இன்று உலகக் கல்விக்கான ஐக்கிய நாடுகள் சிறப்புத் தூதராக இருக்கும் ஜார்டன் ப்ரௌன் “நான் மலாலா” என்னும் வேண்டுகோளை வெளியிட்டார். அது ஒவ்வொரு சிறுமிக்கும் கல்வியளிக்கும்படி பாகிஸ்தானைக் கேட்டுக் கொண்டது. அமெரிக்கா தங்களின் பெண்ணியத் திருப்பணியை நிறைவேற்றும் பொருட்டே பாகிஸ்தானில் ஆளில்லா வானூர்தித் தாக்குதல் நடத்தி பெண் வெறுப் பாளர்களாகிய இசுலாமியப் பயங்கரவாதிகளை “வெளியேற்றும்” காரியத்தில் இறங்கியிருக்கிறதாம்.

அகவை 40 நிரம்பிய சுரேகா போட்மங்கே கூட பல குற்றங்கள் புரிந்தவரே. அவர் ஒரு பெண், “தீண்டத்தகாத” தலித் பெண், இந்தியாவில் வசித்தவர், பரம ஏழை இல்லை. அவர் தன் கணவரைவிட மிகுந்து படித்தவர். எனவே அவர்தான் குடும்பத் தலைவராகச் செயல்பட்டு வந்தார். அம்பேத்கர் அவரது நாயகராக இருந்தார். அவரது குடும்பத்தினர் இந்து மதம் துறந்து பவுத்தத்தைத் தழுவினார்கள். சுரேகாவின் குழந்தைகள் கல்வி கற்றவர்கள். சுதிர், ரோஷன் ஆகிய இரு மகன்கள் கல்லூரியில் பயின்ற

வந்தார்கள். அகவை 17 நிரம்பிய மகள் பிரியங்கா உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். சுரேகாவும் அவர் கணவரும் மகாராஷ்டிர மாநிலத்தில் கைர்லாஞ்சி என்னும் சிற்றூரில் சிறு மனை ஒன்று வாங்கினார்கள். இந்த மனையானது சுரேகாவின் மகர் சாதியைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களாகக் கருதிக் கொண்ட சாதியினரின் பண்ணைகளுக்கு நடுவில் அமைந்திருந்தது. அவர் தலித் என்பதாலும், எனவே நல்ல வாழ்க்கை வாழ்ந்து பார்க்கும் உரிமை அவருக்கு இல்லை என்பதாலும் கிராமப் பஞ்சாயத்து அவருக்கு மின்னிணைப்பு பெறவும், அவரது மண் குடிசையைச் செங்கல் வீடாகக் கட்டிக் கொள்ளவும் அனுமதி வழங்கவில்லை. அந்தக் கிராமத்தினர் அவரது குடும்பத்தினர் எவரையும் அவர்களின் வயல்களுக்கு வாய்க்காலிலிருந்து நீர் பாய்ச்சிக் கொள்ளவோ பொதுக் கிணற்றிலிருந்து நீர் இறைத்துக் கொள்ளவோ அனுமதிக்க மறுத்தார்கள். அவர் நிலத்தின் வழியாகப் பொதுச் சாலையமைக்க முயன்றார். சுரேகா எதிர்த்தபோது அவரது வயல்களில் மாட்டு வண்டிகளை ஓட்டினர். கால்நடைகளை அவிழ்த்து விட்டு அவரது பயிர்களை மேய விட்டனர்.

ஆயினும் சுரேகா பின்வாங்கவில்லை. காவல் துறையிடம் முறையீடு செய்தார். காவல்துறையோ அவருக்குக் காது கொடுக்கவில்லை. சில மாதங்கழித்து கிராமத்தில் பதற்ற வெப்பம் உயர்ந்து சென்றது. கிராமத்தினர் எச்சரிக்கை தரும்

விதத்தில் சுரேகாவின் உறவினர் ஒருவரைத் தாக்கிக் கொன்றனர். சுரேகா காவல்துறையிடம் மீண்டும் முறையீடு செய்தார். இம்முறை காவல்துறை சிலரைக் கைது செய்தது. ஆனால் குற்றம்சாட்டப்பட்டோர் உடனடியாகவே பிணையில் விடுவிக்கப்பட்டனர்.



மகன் பிரியங்கா



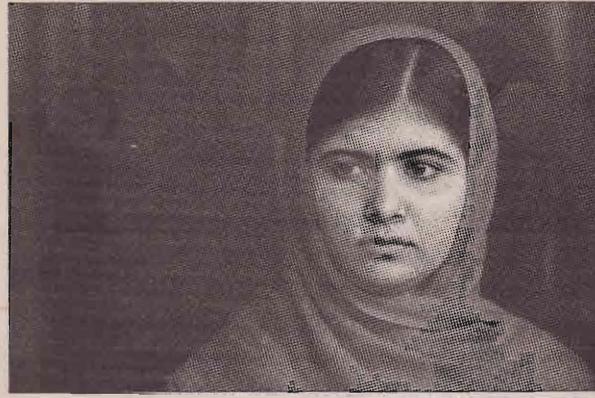
மகன் ரோஷன்

2006 செப்டம்பர் 29 மாலை 6 மணியளவில் வெறியேறிய கிராமத்தினர் ஆண்களும் பெண்களுமாகச் சுமார் 40 பேர் உழுதுந்துகளில் சுரேகாவின் வீட்டைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். வயல்வெளிகளுக்கு அப்பால் இருந்த அவரது கணவர் பையாலால் ஓலம் கேட்டதும் வீட்டை நோக்கி ஓடினார். அவர் ஒரு புதருக்குப் பின்னால் மறைந்திருந்தபடி அந்தக் கும்பல் தமது குடும்பத்தைத் தாக்கக் கண்டார். அவர் துஸ்லா என்ற பக்கத்து ஊருக்குச் சென்று உறவினர் ஒருவரின் உதவியுடன் காவல்துறைக்கு எப்படியோ செய்தியைத் தெரிவித்து விட்டார். (காவல்துறையினரைத் தொலைபேசியை எடுக்கச் செய்வதற்கே கூட அறிமுகங்கள் தேவை.) காவல்துறை வரவேயில்லை. அந்தக் கும்பல் சுரேகாவையும் பிரியங்காவையும் இரு பாலகர்களையும் தரதர வென வீட்டை விட்டு இழுத்து வந்தனர். இரு மகன்களில் ஒருவன் முழு விழித் திறன்றவன். அவ்விருவரையும் தாயையும் தங்கையையும் கற்பழிக்கும்படி வெறிக்கும்பல் கட்டளையிட்டது. அவர்கள் மறுத்த போது அவர்களின் பிறப்புறுப்புகளை நசுக்கினர். இறுதியில் அடித்தே கொன்றனர். சுரேகா, பிரியங்கா இருவரையும் கும்பலாகக் கற்பழித்து அடித்துக் கொன்றனர். நான்கு உடல்களையும் அருகிலுள்ள கால்வாயில் அமுக்கினர். அடுத்த நாள் உடல்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன.

முதலில் இந்நிகழ்வை “அற” கொலை என்றுதான் பத்திரிகைகள் செய்தி வெளியிட்டன. சுரேகாவுக்கு உறவினர் ஒருவருடன் (ஏற்கெனவே தாக்கப்பட்டிருந்த அந்த உறவினருடன்) கள்ளத் தொடர்பு இருந்ததால் கிராமத்தினர் கவலையுற்றதாகப் பத்திரிகைகள் கூறின. தலித் இயக்கங்கள் நடத்திய பெருந்திரள் போராட்

டங்கள் தந்த அழுத்தத்தில் நடந்த குற்றம் பற்றி நீதி அமைப்பு கவனம் செலுத்தத் தொடங்கியது. குடிமக்கள் உண்மையறியும் குழுக்கள் எப்படி எல்லாம் சான்று கெடுக்கப்பட்டது, அழிக்கப்பட்டது என அறிக்கை வெளியிட்டன. இறுதியாகக் கீழமை நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்த போது, முக்கியக் குற்றவாளிகளுக்கு மரண தண்டனை விதித்தது, ஆனால் அட்டவணைச் சாதியினர் மற்றும் அட்டவணைப் பழங்குடியினர் வன் கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்த மறுத்தது. அந்த நீதிபதி கைர்லாஞ்சி படுகொலை “பழிக்குப் பழி வாங்கும்” நோக்கத்தில் விளைந்த குற்றமே என்றார். கற்பழிப்புக்குச் சான்றேதும் இல்லை என்றும், கொலைக்குச் சாதி நோக்கேதும் இல்லை என்றும் கூறினார்.

ஒரு தீர்ப்பு சட்டச் சட்டகத்தை வலுவீனப் படுத்தி அந்தச் சட்டகத்தில் குற்றங்களை முன்வைப்பதும், பின்னர் அக்குற்றங்களுக்கு மரண தண்டனைகள் வழங்குவதும் இறுதியில் மேலமை நீதிமன்றங்களுக்கு அத்தண்டனையை மாற்றியமைப்பது, ஏன், குறைப்பதே கூட எளிய காரியமாகி விடுகிறது. இது ஒன்றும் இந்தியாவில் இயல்புமீறிய நடைமுறையன்று. ஒரு நீதிமன்றம் குற்றமிழைத்தோர் எவருக்கும் அவர்களின் குற்றம் எவ்வளவுதான் கொடியதாயினும் மரண தண்டனை விதிப்பது ஒன்றையே சரியான நீதியென எப்படிக்கூற முடியும்? சாதிப் பாகுபாடுகள் இந்தியாவில் கொடூரமான ஒரு மெய்மையாகத் தொடர்ந்து இருந்து வருவதாக நீதிமன்றம் ஏற்றிருந்தால் அது நீதி நோக்கிய நகர்வாக மதிக்கப்பட்டிருக்கும். இதற்கு மாறாக, அந்த நீதிபதி சித்திரத்தை விட்டுச் சாதியையே பூசி மறைந்து விட்டார்.



← “நான் மலாலா”

“நான் சுரேகா” →



சுரேகா போட்மங்கேயும் அவரது குழந்தைகளும் சந்தைக்குத் தோதான ஒரு சனநாயகத்தில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். எனவே “நான் சுரேகா” வேண்டுகோள்கள் ஏதும் ஐநாவிடமிருந்தோ, இந்தியாவிடமிருந்தோ வரவில்லை. அல்லது அரசுத் தலைமைகளிடமிருந்து வெறிக்கூச்சல் செய்திகள் எதுவுங்கூட வெளிவரவில்லை. எல்லாம் நன்மைக்கே, நம் மீது உலகின் மாபெருங்குண்டுகள் ஏதும் விழுவதை விரும்புவோமா என்ன? நாம் சாதியைக் கடைப்பிடிக்கிறோம் என்னும் காரணம் ஒன்று போதாதோ?

இன்றைய இந்திய அறிவாளிகள் கூட வெளிப்படுத்தத் தயங்கும் உணர்வு நடையில் அம்பேத்கர் 1945இல் எழுதினார்: “தீண்டப்படாதோருக்கு இந்து மதம் கொடுர அரங்காய்த் திகழ்கிறது.” ஓர் எழுத்தாளர் சக மனிதர்களை வர்ணிப்பதற்கு “தீண்டப்படாதோர்”, “அட்டவணைச் சாதியினர்”, “பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர்”, “இதர பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர்” போன்ற பதங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டியிருப்பது கொடுர அரங்கில் வாழ்வதை ஒத்ததே. அம்பேத்கர் “தீண்டப்படாதோர்” என்னும் சொல்லைத் தயக்கமேதுமின்றி ஆழ்ந்த கோபத்துடன் பயன்படுத்திய காரணத்தால், நானும் அதையே செய்வேன். இன்று “தீண்டப்படாதோர்” என்னும் சொல்லுக்கு மாற்றாக “தலித்” (“குலைந்துபோன மக்கள்”) என்னும் மராத்தியச் சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இந்தச் சொல்லோ “அட்டவணைச் சாதியினர்” என்பதற்கு மாற்றீடாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இது அறிஞர் ரூப விஸ்வனாத் குறிப்பிடுவது போல் சரியான நடைமுறையன்று. ஏனென்றால் தலித் என்னும் பதத்துக்குள் சாதிக் கொடுமைகளிலிருந்து தப்பிக்க மற்ற மதங்களுக்கு மாறிய (என் கிராமத்தில் கிறித்துவத்துக்கு மாறிய

பறையர் போன்ற) தீண்டப்படாதோரும் அடங்குவர். ஆனால் இவர்கள் “அட்டவணைச் சாதியினர்” பதத்தில் அடங்க மாட்டார்கள். இப்படிக்கேடான ஒன்றுக்குப் பெயர்கூட்டும் சடங்கு ஒரு பக்கம் இருக்க, இந்த முயற்சியுங்கூட மூட அதிகாரிகளின் கோப்புக் குறிப்புகள் போன்று குழப்பமிக்கதாய் உள்ளது. இதைத் தவிர்ப்பதற்கு நான் எப்போதும் இல்லா விட்டாலும் பெரும்பாலும் கடந்தகாலம் தொடர்பாக எழுதுகையில் “தீண்டப்படாதோர்” என்ற சொல்லையும், நிகழ்காலம் பற்றி எழுதுகையில் “தலித்” என்ற சொல்லையும் பயன்படுத்துகிறேன். நான் மற்ற மதங்களுக்கு மாறிய தலித்துகள் பற்றி எழுதுகையில் தலித் சிக்கியர்கள், தலித் முஸ்லிம்கள் அல்லது தலித் கிறித்துவர்கள் எனக் குறிப்பிட்டு எழுதுகிறேன்.

தேசியக் குற்றப் பதிவுத் துறைக் குறிப்புகளின் படி, ஒவ்வொரு 16 நிமிடத்துக்கும் தலித் ஒரு வருக்கு எதிராக தலித்தல்லாதவரால் குற்ற மிழைக்கப்படுகிறது; ஒவ்வொரு நாளும், நான்கு தீண்டப்படாத பெண்கள் தீண்டப்படுவோரால் கற்பழிக்கப்படுகிறார்கள்; ஒவ்வொரு வாரமும் 13 தலித்துகள் கொல்லப்படுகிறார்கள், 6 தலித்துகள் கடத்தப்படுகிறார்கள். 2012இல் மட்டும், தில்லியில் 23 அகவை நிரம்பிய பெண் கூட்டாகக் கற்பழிக்கப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்ட அந்த ஆண்டில் மட்டும், 1,574 தலித் பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டார்கள் (தலித்துகளுக்கு எதிரான கற்பழிப்புகளில் அல்லது ஏனைய குற்றங்களில் 10 விழுக்காடு மட்டுமே பதிவு செய்யப்படுகிறது என்பது பட்டறியு), 651 தலித்துகள் கொல்லப்பட்டனர். இந்தக் கணக்கில் அடங்குபவை கற்பழிப்புகளும் சித்திரவதைகளும் மட்டுமே. உடையவிழுத்து அம்மண ஊர்வலம் நடத்துதல், மலந்தின்னச் செய்தல், நில அபகரிப்பு,

சமூக ஒதுக்கல், குடிநீர் கிடைக்க விடாது தடுத்தல் ஆகியவை அடங்குவதில்லை.

மசாபி தலித் சீக்கியர் ஒருவர் தன் மகளைக் கூட்டாகக் கற்பழித்தோருக்கு எதிராக வழக்குப் பதிவு செய்யத் துணிந்ததற்காக 2005இல் அவரது இரு கைகளும் ஒரு காலும் துண்டிக்கப்பட்ட செய்தி இந்தப் புள்ளி விவரங்களில் அடங்கவில்லை என்கிறார் பஞ்சாபைச் சேர்ந்த பந்த் சிங். மூவுறுப்பு துண்டிக்கப்பட்டோருக்கெனத் தனிப் புள்ளி விவரப் பதிவேதும் கிடையாதாம்.

“சமூகத்தால் அடிப்படை உரிமைகள் மறுக்கப் படுமானால் எந்தச் சட்டமும், எந்த நாடாளுமன்றமும், எந்த நீதித்துறையும் அவர்களுக்கு உலகில் அதற்குரிய முழுப் பொருளுடன் உத்தரவாதம் அளிக்க முடியாது” என்றார் அம்பேத்கர். மேலும் கூறினார்: “அமெரிக்க நீக்ரோக்களுக்கும் ஜெர்மானிய யூதர்களுக்கும் இந்தியத் தீண்டப்படாதோருக்கும் அடிப்படை உரிமைகளால் என்ன பயன்? பர்க் கூறியது போல், பெருங்கூட்டத்தினரைத் தண்டிப்பதற்கு வழியேதும் கண்டறியப்படவில்லை.”

இந்தியாவில் எந்தக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த காவல்துறையினரையும் பார்த்து உங்கள் வேலை என்ன என்று கேட்டுப் பார்த்தால், “அமைதியை நிலைநாட்டுவதே” எனக் கூறுவார். ஆம், பலநேரம் இப்படித்தான் நடக்கிறது - சாதி அமைப்பை நிலைநாட்டியபடியே. இங்கு தலித் அவா என்பதே அமைதி மீறல் ஆகும்.

இனவொதுக்கல், இனவெறி, ஆணாதிக்கம், பொருளியல் ஏகாதிபத்தியம், மத அடிப்படைவாதம் போன்ற ஏனைய சமகாலத் தீச் செயல்களை எதிர்த்துப் பன்னாட்டு மன்றங்களில் அரசியல் வகையிலும், அறிவு வகையிலும் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன. இதே போன்ற ஆய்வுகளிலிருந்தும், குற்றச்சாட்டுகளிலிருந்தும் இந்தியாவின் சாதி நடைமுறை, மனிதச் சமுதாயம் அறிந்துள்ள மிகக் கொடுமையான படிமுறைச் சமுதாய அமைப்புகளில் ஒன்றாகிய இந்த நடைமுறை மட்டும் மாட்டிக் கொள்ளாமல் தப்பித்தது எப்படி? ஒருவேளை சாதியம் இந்து மதத்துடன் மிகவும் பின்னிப் பிணைந்திருக்கும் காரணத்தால், அது தெய்விகம், ஆன்மிகம், அகிம்சை, சகிப்புத்தன்மை, புலால் உண்ணாமை, காந்தி, யோகா, வெளிநாட்டு யாத்ரிகர்கள், பீடில்ஸ் இசைக்குழு என அன்பும் இனிமையும்

வாய்ந்த பலவற்றுடன் இணைத்துப் பேசப்படும் காரணத்தால், குறைந்தது அயலாருக்கேனும் அதனைத் துருவி ஆராய்ந்து புரிந்து கொள்வது முடியாத காரியமாக உள்ளது.

சிக்கல் கடுஞ்சிக்கலாகும் வகையில், சாதி என்பது இனஒதுக்கல் போன்ற ஏனைய பாகுபாடுகளைப் போலல்லாமல் நிறக்குறியீடு கொண்டது அல்ல. எனவே அதனைக் காண்பது எளிதன்று. மேலும், இனஒதுக்கல் போலன்றி உயரிடங்களில் சாதி அமைப்புக்குத் தீவிரப் பற்றாளர்கள் உள்ளனர். ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்த்தால் சாதி என்பது தனித்தனி மக்களையும் சமுதாயத்தினரையும் கருத்துக்குரிய வகையிலும் நேர்வகையிலும் பிணைக்கும் ஒரு சமுதாயப் பசை என அவர்கள் வெளிப்படையாகவே வாதிடுவர். சாதி அடிப்படையில் நடைபெறும் பாகுபாட்டையும் வன்முறையையும் இனவெறியுடனோ இனவொதுக்கலுடனோ ஒப்பிடும் கருத்தைக் கண்டு இந்திய ஆளும் வர்க்கம் திகைத்து நின்றது. தலித்துகள் 2001இல் டர்பனில் நடைபெற்ற இனவெறிக்கு எதிரான உலக மாநாட்டில் சாதியை ஒரு பிரச்சினையாக எழுப்ப முயன்ற போது இந்திய ஆளும் வர்க்கம் அவர்களைக் கடுமையாகச் சாடியது, சாதி ஒரு உள்நாட்டுப் பிரச்சினை எனச் சொன்னது. இதனை முன்வைத்த நன்கறிந்த சமூகவியலர்கள் பலர் சாதி நடைமுறை இனப் பாகுபாடு போன்றதன்று எனவும், சாதி இனத்தைப் போன்றதன்று எனவும் வாதிட்டனர்.

அம்பேத்கரால் அவர்களுடன் வாதிட்டிருக்க முடியும். ஆனால் டர்பன் மாநாட்டின் பொருளுக்கு உட்பட்டு தலித் வினைஞர்கள் முன்வைத்த கருத்து என்னவென்றால், சாதி என்பது இனத்தைப் போன்றதன்று என்றாலும், சாதியமும் இனவெறியும் ஒப்பிடத்தக்கவையே. இரு பாகுபாட்டு வடிவங்களுமே மக்களை அவர்களின் மரபுவழிசார்ந்து குறி வைக்கின்றன. இந்த உணர்வுக்கு உறுதிப்பாடு அளிக்கும் வகையில், 2014 சனவரி 15 அன்று இளைய மார்டின் லூதர் கிங்கின் 85ஆவது பிறந்த நாள் விழாவையொட்டி வாஷிங்டனில் நடைபெற்ற பொதுக் கூட்டத்தில் ஆப்பிரிக்க அமெரிக்கர்கள் கையெழுத்திட்ட “பரிவுச் சாற்றுகை” ஆனது “இந்தியாவில் தலித்துகள் மீதான ஒடுக்குமுறைக்கு” ஒரு முடிவு தேவை என அழைப்பு விடுத்தது.

அடையாளமும் நீதியும், வளர்ச்சியும் மேம்பாடும் என்பன தொடர்பான நிகழ் வாதுகளில்

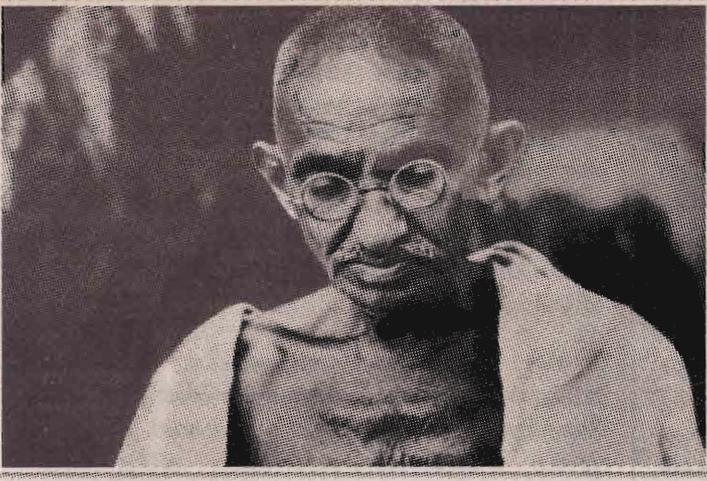
பங்கேற்கும் நன்கறிந்த இந்திய அறிஞர்கள் பலரையும் பொறுத்த வரை, சாதி என்பது மிஞ்சிப் போனால் ஒரு தலைப்பு அல்லது ஒரு துணைத் தலைப்பு மட்டுமே, அல்லது வெறும் அடிக்குறிப்புதான். இடதுசாரிச் சார்பான இந்திய முற்போக்கு அறிவாளிக் கூட்டம் சாதியை சுருக்கல்வாத மார்க்சிய வர்க்கப் பகுப்பாய்வுக்கு வலிந்து பொருத்துவதன் மூலம் அதனை இன்னும் கடினமானதாகி விட்டார்கள். இந்தத் துடைத்தழிக்கும் போக்கு, காணாதிருக்கும் திட்டம் ஆகிய இரண்டும் சிலநேரம் அறிந்தே செய்யும் அரசியல் நடவடிக்கையாக உள்ளது; இருட்டோ, சாதியோ, நாங்கள் எதிலும் தடுக்கி விழுந்ததில்லை என்பதால் அது பெரியம்மை போன்றே அழிக்கப்பட்டு விட்டதாகக் கருதிக் கொள்ளும் மேட்டுக்குடி வர்க்கத்திடமிருந்து இவ்விரு கருத்துகளும் சிலநேரம் வெளிப்படக் காண்கிறோம்.

சாதியின் தோற்றுவாய் குறித்து வரவிருக்கும் ஆண்டுகளில் மானிடவியலர்கள் தொடர்ந்து விவாதிப்பர். ஆனாலும் படிமுறைத்தன்மையும், மேலிருந்து கீழான பொறுப்புகள், கடப்பாடுகள் எனப்படும் அளவீடுகளையும், புனிதத்தையும் தீட்டையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சாதிக் கொள்கைகளை, அவை அன்றும் இன்றும் கண்காணிக்கப்படும் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் வருகின்ற வழிகளைப் புரிந்து கொள்வது அப்படி ஒன்றும் கடினமான காரியமல்ல. சாதிப் பிரமிடின் உச்சி புனிதமானதாகவும், ஏராளமான பொறுப்புகள் உடையதாகவும் கருதப்படுகிறது. அடி தீட்டானதாகவும், பொறுப்புகளேதுமில்லை என்றாலும் ஏராளமான கடமைகள் உடையதாகவும் கருதப்படுகிறது. இந்தத் தீட்டு-புனித வார்ப்பு சாதியடிப் படையிலான குலத் தொழில் என்னும் விரிந்து பரந்த அமைப்பு ஒன்றுடன் இணைக்கப்படுகிறது.

இன்றும் நாம் அழைக்கும் சாதி அமைப்பு என்பது இந்து சமய மூல நூல்களில் நால்வர்ண அமைப்பாகிய வர்ணாசிரம தர்மம் அல்லது சதுர்வர்ணம் என அறியப்படுகிறது. இந்துச் சமுதாயத்தில் சுமார் 4,000 அகமணச் சாதிகளும், உச்சாதிகளும் அடங்கியுள்ளன. ஒவ்வொன்றுக்கும் அதற்கேயான வழிவழிவந்த தொழில்கள் உண்டு. இந்தத் தொழில்கள் பார்ப்பனர்கள் (புரோகிதர்கள்), சத்ரியர்கள் (படையாட்கள்), வைசியர்கள் (வணிகர்கள்), சூத்திரர்கள் (பணியாட்கள்) என நான்கு வர்ணங்களாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. இந்த வர்ணங்களுக்கு வெளியே இருப்பவர்கள்

அவர்ணர்கள், ஆதி சூத்திரர்கள், இழிமனிதர்கள் என்றெல்லாம் அழைக்கப்படுகின்றனர். தீண்டத்தகாதோர், காணத்தகாதோர், அண்டத்தகாதோர் என்ற வகையில் அவர்களுக்கே உரிய படிவரிசைகளில் அடுக்கப்பட்டுள்ளனர். அதாவது அவர்களின் இருப்பும் தொடுதலும், ஏன், நிழலே கூட உயர்சிறப்புச் சாதி இந்துக்களைத் தீட்டாக்கி விடுமெனக் கருதப்படுகிறது.

சில சமூகங்களில் உட்குருதிக் கலப்பைத் தடுக்கும் வகையில் அகமணச் சாதிகள் புறமணக் கோத்திரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அகமண முறை கண்காணிக்கப்படுகிற அதே அதி கொடூரமான வழிமுறைகளின் வாயிலாக — சமூகத்தில் மூத்தோரின் இசைவுடன் நடத்தப்படும் தலைத்துண்டிப்புகள், கட்டைப் பஞ்சாயத்துக்கள் போன்ற செயல்பாடுகளின் வாயிலாக — புறமணமுறையும் கண்காணிக்கப்படுகிறது. இந்தியாவின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் அதற்கே உரித்தான வகையில் பார்த்துப் பார்த்துச் செதுக்கிய சாதிவாதக் கொடூர வடிவங்கள் உள்ளன. எழுதப்படாத இந்த நெறிமுறைகள் அமெரிக்காவின் தெற்குப் பகுதியில் கடைப் பிடிக்கப்பட்ட பழைய ஜிம் க்ரோ சட்டங்களை விட மோசமானவை. முன்பு தீண்டப்படாதோர் தனிக் குடியிருப்புகளில் வாழக் கட்டாயப் படுத்தப்பட்டார்கள் என்பது மட்டுமல்ல, அவர்களுக்கு உயர்சிறப்புச் சாதியினர் பயன்படுத்தும் சாலைகளைப் பயன்படுத்த அனுமதியில்லை, பொதுக் கிணறுகளில் நீரருந்த அனுமதியில்லை, இந்துக் கோயில்களில் நுழைய அனுமதியில்லை, உயர்சிறப்புச் சாதிப் பள்ளிக் கூடங்களில் நுழைய அனுமதியில்லை, மேலுடம்பை மூடி மறைத்துக் கொள்ள அனுமதியில்லை, குறிப்பிட்ட உடைகளை மட்டுமல்ல, குறிப்பிட்ட நகைகளை அணிந்து கொள்ளவும் அனுமதியில்லை. அம்பேத்கர் பிறந்த மகர் போன்ற சில சாதியினர் தங்களின் தீட்டான பாதச் சுவடுகளைப் பெருக்கித் தள்ளுவதற்காக இருப்பில் விளக்குமாறுகளைக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது; வேறு சில சாதிகள் தங்களின் தீட்டு எச்சிலைச் சேகரிப்பதற்கெனக் கழுத்தில் சட்டிகளைத் தொங்க விட்டுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. உயர்சிறப்புச் சாதி ஆண்களுக்குத் தீண்டத்தகாத பெண்களின் உடல் மீது கேள்வி கேட்கவியலாத உரிமைகள் இருந்தன. காதல் தீட்டானது; கற்பழிப்பு புனிதமானது. இதைப் போன்ற பலவும் இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் இன்றும் தொடர்கின்றன.



“

ஆதி சூத்திரர்களாகிய  
அவர்ணச் சாதியினரை  
வர்ண அமைப்புக்குள்  
கொண்டு வர வேண்டும்

”

மனிதனோ தெய்வமோ, இத்தகையதொரு சமுதாய ஏற்பாட்டை சிந்தனையில் வடித்தெடுத்த கற்பனை பற்றிச் சொல்வதற்கு இனியும் என்ன இருக்கிறது? வர்ணாசிரம தர்மம் ஒன்று போதாது என்பது போல் கர்மம் என்னும் சமைவேறு அழுத்துகிறது. கீழ்ச் சாதியில் பிறந்தோர் அவர்களின் கடந்தகாலப் பாவச் செயல்களுக்காகத் தண்டிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. செயலளவில், அவர்கள் தங்களுக்குரிய சிறைத் தண்டனையைத்தான் கழித்து வருகிறார்களாம். அடங்க மறுத்து அத்துமீற்பவர்களுக்குக் கூடுதல் தண்டனையே கிடைக்கும், அதாவது அவர்கள் தீண்டப்படாதவராகவோ சூத்திரராகவோ மறுபிறப்பு எடுக்க வேண்டுமாம். எனவே பார்த்து நடந்து கொள்வதே நல்லது.

சாதி அமைப்பைக் காட்டிலும் தரந்தாழ்ந்த ஒரு சமுதாய அமைப்பு இருக்க முடியாது என்றார் அம்பேத்கர். “உதவும் செயல்களில் ஈடுபட விடாது மக்களை மந்தப்படுத்தும், முடக்கிப் போடும், ஊனப்படுத்தும் அமைப்பிது.” இதனை உலகின் மிகப் புகழ்வாய்ந்த இந்தியரான மோகன்தாஸ் கரம்சந்த் காந்தி மறுதலித்தார். சாதி இந்தியச் சமுதாயத்தின் மாண்பைக் குறித்திடுவதாக அவர் நம்பினார். 1921இல் அவரது நவஜீவன் என்னும் குசராத்தி ஏட்டில் எழுதினார்:

“இந்துச் சமுதாயத்தால் நிமிர்ந்து நிற்க முடிகிறது என்றால், அது சாதி அமைப்பின் மீது நிறுவப்பட்டிருப்பதே காரணம்... சாதி அமைப்பை அழித்து மேற்கத்திய ஐரோப்பியச் சமுதாய அமைப்பை ஏற்றுக் கொள்வதென்றால், சாதி அமைப்பின் ஆன்மாவாகத் திகழும் குலத் தொழில் கொள்கையைக் கைவிடுவதாகத்தான்

பொருள். குலக் கொள்கை ஒரு நிலைபேற்றுக் கொள்கை ஆகும். இதை மாற்றுவது சீர்குலைவை உண்டாக்கும். நான் பிராமணரை வாழ்நாள் முழுதும் பிராமணர் என்றே அழைக்காது இருப்பேனேயானால் அவரால் எனக்கு ஒரு பயனும் கிடைக்கப் போவதில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் பிராமணர் சூத்திரராகவும், சூத்திரர் பிராமணராகவும் மாறிக் கொண்டே இருந்தால் குழப்பமே மிஞ்சும்.”

காந்தி சாதிய அமைப்பின் அன்பராக இருந்தார் என்ற போதிலும், சாதிகளுக்கு இடையே படிநிலைகளேதும் இருக்கக் கூடாது என நம்பினார்; அதாவது எல்லாச் சாதிகளையும் சமமாகக் கருத வேண்டும், ஆதி சூத்திரர்களாகிய அவர்ணச் சாதியினரை வர்ண அமைப்புக்குள் கொண்டு வர வேண்டும் என்றார். இதற்கு அம்பேத்கர் சொன்ன பதில்: “புறச்சாதியினர் சாதி அமைப்பின் விளைபொருளே ஆவர். சாதிகள் இருக்கும் வரை புறச்சாதியினரும் இருப்பர். சாதி அமைப்பை நொறுக்குவது ஒன்றைத் தவிர வேறெதுவும் புறச்சாதியினரை விடுவித்து விடாது.”

ஏகாதிபத்திய பிரித்தானிய அரசுக்கும் இந்திய அரசுக்கும் இடையில் 1947 ஆகஸ்டில் அதிகாரக் கைமாற்றம் நடைபெற்று 70 ஆண்டுகள் ஓடி விட்டன. சாதி பழங்கதையாகி விட்டதா?

நிறைய மாறி விட்டன. இந்தியாவுக்கு ஒரு தலித் குடியரசுத் தலைவர் (கே. ஆர். நாராயணன்), ஒரு தலித் தலைமை நீதிபதி எல்லாம் கிடைத்தாகி விட்டது. தலித்துகளும் இதர கீழ்ச் சாதிகளும் ஆதிக்கம் செலுத்தும் அரசியல் கட்சிகளின் எழுச்சிக்கும் பஞ்சமில்லை. இது ஒருவகையில் புரட்சிகர வளர்ச்சியே. சிறிதாயினும் புலப்படத்

66

சாதி அமைப்பை நொறுக்குவது  
ஒன்றைத் தவிர வேறெதுவும்  
புறச்சாதியினரை விடுவித்து விடாது.

99



தக்க அளவில் வளர்ந்துள்ள ஒரு சிறுபான்மைத் தலைமையே பரந்த பெரும்பான்மையினரின் கனவுகளை வாழ்ந்து அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு வடிவத்துக்கே அப்புரட்சி வழிவகுத்துள்ளது என்றாலும், நமது வரலாற்றை வைத்துப் பார்த்தால், அரசியல் அரங்கில் தலித் பெருமீதம் ஒங்கி ஒலிப்பது நன்மைக்கே. பகுஜன் சமாஜ் கட்சி போன்ற இயக்கங்களுக்கு எதிராக அவர்கள் ஊழல்வாதிகள் என்றும், இதயமற்றவர்கள் என்றும் முன்வைக்கப்படும் குற்றச் சாட்டுகள் ஏனைய பழைய கட்சிகளுக்கு இன்னும் நன்றாகவே பொருந்தும். ஆனால் பகுஜன் சமாஜ் கட்சிக்கு எதிராக முன்வைக்கப்படும் குற்றச்சாட்டுகள் மட்டும் நாராசமாக உரத்து ஒலிக்கின்றன. இதற்கு மாயாவதி போன்ற அதன் தலைவர் ஒரு தலித் என்பதும், திருமணமாகாத பெண் என்பதும், இவ்விரண்டு குறித்தும் வருத்தப்படாத மனிதர் அவர் என்பதுமே காரணம். பகுஜன் சமாஜ் கட்சியின் கொள்கைச் சரிவுகள் என்னவாயினும், தலித் கண்ணியத்தைக் கட்டியமைத்ததில் அதற்குரிய பங்களிப்பு என்பது ஓர் ஆழ்ந்த அரசியல் பணியாகும். இதனை ஒருபோதும் சுருக்கி விடக் கூடாது. ஆனால் இதில் துயரம் என்னவென்றால், கீழ்நிலைச் சாதிகளும் நாடாளுமன்ற சனநாயகத்தில் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் ஆற்றலாக வளர்ந்து வந்தாலும் சனநாயகமே மெய்யாகவும் கட்டமைப்பு வகையிலும் சிதைந்து வருகிறது.

ஒரு காலத்தில் கூட்டுசேரா இயக்கத்தின் முன்னணி உறுப்பினராக இருந்த இந்தியா சோவியத் ஒன்றிய வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு தடம்மாறி அமெரிக்காவின், இஸ்ரேலின் “இயற்கைப் பங்காளியாக” தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டு விட்டது. 1990களில் விறுவிறுப்பான பொருளியல் சீர்திருத்தச் செயல்வழிகளில் இந்தியா ஈடுபடத்

தொடங்கியது. ஏற்கெனவே பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த சந்தையை உலக மூலதனத்துக்குத் திறந்து விட்டது. இதன் பொருட்டு 50 ஆண்டுக்கு மேலாகப் பொதுப் பணத்தில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு வந்த இயற்கை ஆதாரங்களும், இன்றியமையாத சேவைகளும், தேசிய அக்கட்டமைப்பும் இப்போது பன்னாட்டுக் குழுமங்களுக்குத் தாரைவார்க்கப்பட்டன. இருபதாண்டு கழித்து நிகர உள்நாட்டு உற்பத்தி வளர்ச்சி வீதம் (இப்போது மெதுவாகி வருகிறது என்றாலும்) அருமையாக இருப்பது உண்மைதான். ஆனால் புதிய பொருளியல் கொள்கைகள் செல்வக் குவியல் சிற்சிலரின் கைகளைச் சென்றடைவதற்கே வழிவகுத்துள்ளன. இன்று, இவர்கள் தலையில் வைத்துக் கொண்டாடும் இந்த நிகர உள்நாட்டு உற்பத்தியில் நாலில் ஒரு பங்குக்குச் சமமான சொத்துக்கள் இந்தியாவின் முதல் 100 பணக்காரர்களின் கைகளில் உள்ளன. 120 கோடிக்கு மேல் மக்கள்தொகை கொண்ட ஒரு தேசத்தில் 80 கோடிக்கு மேற்பட்ட மக்கள் ஒரு நாளைக்கு 20 ரூபாய்க்கும் குறைவான தொகையை வைத்துக் கொண்டு வாழ்கிறார்கள். சொல்லப் போனால், பேருருக் குழுமங்களே இந்த நாட்டை அதன் உடைமையாளர்களாகத் திகழ்ந்து வழிநடத்தி வருகிறார்கள். அரசியல்வாதிகளும் அரசியல் கட்சிகளும் பெரு வணிகத்தின் கீழியங்கும் குழுமங்களாகத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

இது வழிவழிவந்த சாதி வலைப்பின்னல்களை எப்படிப் பாதித்துள்ளது? மேற்கத்தியச் சமுதாயம் தொழில் புரட்சிக்குப் பிறகு பிளவுபட்டுத் தனித் தனி அலகுகளான நிலை இந்தியச் சமுதாயத்துக்கு ஏற்படாமல் சாதி பாதுகாத்துள்ளதாகச் சிலர் வாதிடுகிறார்கள். வேறு சிலர் இதற்கு நேர்மாறாக வாதிடுகின்றனர்; முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு வளர்ந்து வரும் நகர்மயமும் புதிய

வேலைச் சூழலின் உருவாக்கமும் சாதிப் படிநிலைகளைப் பழங்கதையாக்கி விடவில்லை என்றாலும் பொருளற்றதாக்கி விட்டதாக அவர்கள் சொல்கிறார்கள். இரு கூற்றுகளும் முக்கியக் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டிய செய்திகளே. கீழே அவ்வளவு முழுமையில்லாத செய்திகள் இடைப் படுவதற்கு வருந்துகிறேன் என்றாலும், பொதுமைப் படுத்தல்கள் புற உண்மைகளுக்கு மாற்றீடாகது என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அண்மையில் ஃபோர்ப்ஸ் ஏடு வெளியிட்டுள்ள உலகப் பெரும் பணக்காரர்களின் பட்டியலில் 55 இந்தியர்கள் இடம்பெற்றுள்ளனர். இயல்பாகவே இந்த மதிப்புகள் வெளியில் தெரிவிக்கப்பட்ட செல்வத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இந்த 55 செல்வந்தர்களின் நடுவில் கூட செல்வப் பரவல் என்பது குத்துப் பிரமிடாகத்தான் உள்ளது. அதில் முதல் 10 பணக்காரர்களின் செல்வம் அவர்களுக்குக் கீழுள்ள 45 பேரின் செல்வத்தையும் விஞ்சி நிற்கிறது. முதல் 10 பேரில் எழுவர் வைசியர்கள், அனைவரும் உலகெங்கும் வணிக நலன்களைக் கொண்ட பெருங்குழுமங்களின் முதன்மைச் செயற்பாட்டு அலுவலர்கள் ஆவர். அவர்கள் துறைமுகங்கள், சுரங்கங்கள், எண்ணெய் வயல்கள், வளி வயல்கள், கப்பல் குழுமங்கள், மருந்துக் குழுமங்கள், தொலைபேசி வலைப்பின்னல்கள், பெட்ரோவேதி ஆலைகள், திரைப்படத் தயாரிப்புக் குழுமங்கள், தண்டு செல் சேமிப்பு அமைப்புகள், மின் வழங்கல் வலைப்பின்னல்கள், சிறப்புப் பொருளியல் மண்டலங்கள் ஆகிய வற்றைச் சொந்தமாக நடத்தி வருகிறார்கள். மீதமுள்ள 45 பேரில் 19 பேர் வைசியர்கள். இதில் மிஞ்சிய 26 பேரில் பெரும்பாலானவர்கள் பார்சிகள், போரர்கள், கத்ரியர்கள் (அனைவரும் வணிகச் சாதியினர்), பார்ப்பனர்கள் ஆவர். இந்தப் பட்டியலில் தலித்துகளுக்கோ ஆதிவாசிகளுக்கோ இடமில்லை.

பனியாக்கள் (வைசியர்கள்) பெருவணிகம் மட்டுமல்ல, நகரங்களின் சிறு வணிகங்கள் மீதும் உறுதியான பிடிசை வைத்துள்ளனர். தறிகெட்டு யரும் கடன் பொறியில் மாட்டித் தவிக்கும் கோடிக்கணக்கான ஏழை உழவர்களையும் மத்திய இந்தியாவின் ஆழ் காடுகளில் வாழ் வோருள்ளிட்ட ஆதிவாசிகளையும் கொண்ட

இந்த நாடெங்கிலும் பனியாக்கள் பாரம்பரியக் கிராமக் கடன்வணிகத்திலும் செழித்து வளர்கின்றனர். அருணாசலப் பிரதேசம், மணிப்பூர், மிசோரம், திரிபுரா, மேகாலயா, அசாம் ஆகிய பழங்குடிகள் அதிகம் வசிக்கும் இந்திய வடகிழக்கு மாநிலங்கள் “விடுதலைக்கு” பிறகு போராட்டங்களையும் இராணுவமயமாக்கலையும் இரத்தக்களரிகளையும் சந்தித்து வருகின்றன. இவை அனைத்துக்கும் நடுவில் மார்வாரிகளும் பனியாக்களும் அங்கு குடியேறி அடக்கி வாசித்துத் தங்கள் வணிகத்தை நிலைநிறுத்திக் கொண்டு விட்டனர். அவர்கள் இப்போது இந்தப் பகுதியில் பொருளியல் நடவடிக்கை அனைத்தையும் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளனர்.

சாதியை ஒரு கூறாகக் கொண்டு கடைசியாக நடத்தப்பட்ட 1931 கணக்கீட்டின்படி, மக்கள் தொகையில் வைசியர்களின் தொகை 2.7 விழுக்காடு, அதேபோது தீண்டப்படாதோரின் தொகை 12.5 விழுக்காடு. பனியாக்களுக்குக் கிடைக்கும் நலவாழ்வுச் சேவைகளையும், அவர்களின் குழந்தைகளுக்குள்ள நல்ல உறுதியான எதிர்காலத்தையும் கணக்கில் கொண்டால், அவர்கள் தொகை மிகுந்திருப்பதைக் காட்டிலும் குறைந்திருப்பதற்கே வாய்ப்புகள் அதிகம். எப்படிப் பார்த்தாலும், புதிய பொருளியல் சூழலில் அவர்களின் பொருளியல் செல்வாக்கு அசாதாரணமானது. பெரு வணிகமாகட்டும் சிறு வணிகமாகட்டும், உழவுத் துறையாகட்டும் தொழில் துறையாகட்டும், அவற்றில் நமக்குத் தென்படுவது எல்லாம் மனஉளைச்சல் ஏற்படுத்தும் வகையில் சாதியத்தையும் முதலாளியத்தையும் ஒன்றாய் உருக்கி வார்த்த தனித்துவமான இந்தியக் கலவை மட்டுமே.

வைசியர்கள் அவர்களுக்குத் தெய்வத்தால் விதிக்கப்பட்ட கடமையைத்தான் செய்கிறார்கள். கிமு 350 வாக்கில் எழுதப்பட்ட தொன்மையான இந்திய அரசியல் நூலாகிய அர்த்தசாத்திரம் கடுவட்டி பெறுவது வைசியர்களின் உரிமை என்கிறது. (கிபி 150 வாக்கில்) தொன்மையான இந்துச் சட்ட நூலாகிய மனுஸ்மிருதி இன்னும் மேலே போய், உயர்ந்தேறிச் செல்லும் வட்டி வீதங்களை அறிவிக்கிறது: மாத வட்டி பார்ப்பனர்களுக்கு 2 விழுக்காடு, சத்ரியர்களுக்கு 3 விழுக்காடு, வைசியர்களுக்கு 4 விழுக்காடு, சூத்திரர்களுக்கு 5 விழுக்காடு. ஆண்டு அடிப்படையில் பார்ப்பனர்கள் 24 விழுக்காடு வட்டி கொடுக்க வேண்டும், சூத்திரர்களும் தலித்துகளும் 60 விழுக்காடு தர வேண்டும். இன்றுங்கூட,

வட்டித் தொழில் செய்வோர் விரக்தியில் இருக்கும் உழர்களிடமும் நிலமற்ற கூலிகளிடமும் 60 விழுக்காடு (அல்லது இன்னுங்கூடுதல்) வட்டி வாங்குவது சாதாரண நிகழ்வே. அவர்களால் பணமாக அடைக்க முடியா விட்டால், “உடல்வகை வட்டி” எனப்படுவதை அவர்கள் செலுத்த வேண்டும். அதாவது அவர்கள் அடைக்கவியலாக் கடனைத் திருப்பிச் செலுத்துவதற்காகத் தலைமுறை தலைமுறையாக வட்டிக்காரரிடம் உழைத்து உழல வேண்டும். கீழ்ச் சாதியைச் சேர்ந்த எவரிடமும் ஊழியம் செய்யும்படி எவரையும் கட்டாயப்படுத்தக் கூடாதென மனுஸ்மிருதி கட்டளையிடுவதாகச் சொல்லித் தான் தெரிய வேண்டுமா என்ன?

வைசியர்கள் இந்திய வணிகத்தைக் கட்டுப் பாட்டில் வைத்துள்ளனர். பூதேவர்களாகிய பார்ப்பனர்கள் செய்வதென்ன? 1931 கணக்கெடுப்பின்படி அவர்களின் தொகை 6.4 விழுக்காடு. ஆனால் அவர்களின் மக்கள்தொகையும் வைசியர்களுக்குக் கூறிய அதே காரணங்களினால் அனேகமாகக் குறைந்திருக்கும். வளரும் சமுதாயங்களின் ஆராய்ச்சிக்கான மையம் [Centre for the Study of Developing Societies (CSDS)] என்ற அமைப்பு வெளியிட்ட கணக்கெடுப்பின்படி, நாடாளுமன்றத்தில் பார்ப்பனர்களுக்கு அவர்களின் தகவல்பாட்டுக்கு மீறி இருந்து வந்த பெரும் எண்ணிக்கையிலான பிரதிநிதித்துவம் இன்று மிக வேகமாகக் குறைந்துவரக் காண்கிறோம். அப்படியானால் பார்ப்பனர்களின் செல்வாக்கு இன்று குறைந்து விட்டதாய்க் கொள்ளலாமா?

அம்பேத்கரின் கருத்துப்படி, 1948இல் சென்னை மாகாண மக்கள் தொகையில் 3 விழுக்காட்டினராக இருந்த பார்ப்பனர்கள் அரசுப் பணிகளில் அரசிதழ்ப் பதிவுள்ள 37 விழுக்காட்டுப் பதவிகளையும், அரசிதழ்ப் பதிவுற்ற 43 விழுக்காட்டுப் பதவிகளையும் வகித்து வந்தனர். இந்தப் போக்குகளைக் கணக்கு வைத்துக் கொள்வதற்கான நம்பத்தகுந்த வழிமுறையேதும் இப்போது இல்லை. 1931க்குப் பிறகு இந்தத் திட்டப்பணி கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்படாததே காரணம். நமக்குக் கட்டாயம் கிடைத்தாக வேண்டிய இந்தத் தகவல்கள் கைவசம் இல்லாத காரணத்தால், நம்மால் கண்டறிய முடிவதை வைத்துக் கொண்டுதான் எதையும் செய்தாக வேண்டும். 1990இல் பார்ப்பனர் ஆற்றல் [Brahmin Power] எனத் தலைப்பிட்டு குஷ்வந்த் சிங் எழுதினார்:

“பார்ப்பனர்களின் மக்கள்தொகை நமது நாட்டில் 3.5 விழுக்காட்டுக்கு மேல் இல்லை... இன்று அவர்கள் அரசுப் பணிகளில் 70 விழுக்காடு என்னுமளவுக்கு அமர்ந்துள்ளார்கள். இந்தக் கணக்கு அரசிதழ்ப் பதிவுபெற்ற பதவிகளை மட்டுமே குறிப்பதாகக் கருதுகிறேன். குடியியல் பணிகளின் முதுநிலை அடுக்குகளில் துணைச் செயலர் பதவிகள் தொடங்கி மேல் நோக்கிச் சென்றால், 500 பேரில் 63 விழுக்காட்டினர், அதாவது 310 பேர் பார்ப்பனர்கள்; 26 மாநில முதன்மைச் செயலர்களில் 19 பேர் பார்ப்பனர்கள்; 27 ஆளுனர்கள் மற்றும் துணை ஆளுனர்களில் 13 பேர் பார்ப்பனர்கள்; 19 உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளில் 9 பேர் பார்ப்பனர்கள்; 330 உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளில் 166 பேர் பார்ப்பனர்கள்; 140 அரசுத் தூதர்களில் 58 பேர் பார்ப்பனர்கள்; மொத்த இந்திய நிர்வாகப் பணி அதிகாரிகள் 3,300 பேரில் 2,376 பேர் பார்ப்பனர்கள்; தேர்தல் பதவிகளிலும் மேலோங்கித் திகழ்கின்றனர்; 508 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களில் 190 பேர் பார்ப்பனர்கள்; 244 மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களில் 89 பேர் பார்ப்பனர்கள்; ஆக, இந்திய இருப்பில் இருக்கும் பசைப் பதவிகள் அனைத்திலும் 36 முதல் 63 விழுக்காடு வரையிலான இடங்களை 3.5 விழுக்காட்டுப் பார்ப்பனச் சமுதாயம் அனுபவித்து வருவதையே இந்தப் புள்ளிவிவரங்கள் மெய்ப்பித்துக் காட்டுகின்றன. இது எப்படி நடந்தது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் இதற்குப் பார்ப்பனர்களின் உயர் அறிவுத் தகவே [IQ] காரணமென நம்புவது கடினமே.”

சிங் குறிப்பிடும் இந்தப் புள்ளி விவரங்கள் வெளிவந்து கால் நூற்றாண்டாகி விட்டது. இவ்வகையில் புதிதாகக் கணக்கீடு ஏதும் கிடைத்தால் நல்லது என்றாலும், வருங்காலத்தில் அது நடப்பது போல் தெரியவில்லை. வளரும் சமுதாயங்களின் ஆராய்ச்சிக்கான மையம் அளிக்கும் விவரங்களின்படி, 1950 முதல் 2000 வரையிலான காலத்தில் அனைத்து உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளில் 47 விழுக்காட்டினர் பார்ப்பனர்கள், உயர் நீதிமன்றங்களிலும் கீழமை நீதிமன்றங்களிலும் இணை நீதிபதிகளில் 40 விழுக்காட்டினர் பார்ப்பனர்கள். பிற்பட்ட வகுப்பினர் ஆளுகையும் வழங்கிய 2007 அறிக்கையின்படி, இந்திய அதிகார வர்க்கத்தின் 37 விழுக்காட்டை நிரப்புவது பார்ப்பனர்களே. இவர்களில் பெரும்பாலார் உயர் பதவிகளில் அமர்ந்திருந்தனர்.

பார்ப்பனர்கள்  
காலங்காலமாகவே  
ஊடகங்களில்  
ஆதிக்கம் செலுத்தி  
வருகின்றனர்.

2006இல் வளரும் சமுதாயங்களின் ஆராய்ச்சிக்கான மையம் புது தில்லி ஊடகங்களில் உயர் பொறுப்பில் இருப்போரின் சமூக விவரம் குறித்து ஆய்வு செய்தது. அதன்படி, தில்லியை மையமாகக் கொண்டு செயல்படும் 37 இந்தி, ஆங்கில ஏடுகளிலும் தொலைக்காட்சிகளிலும் முக்கிய முடிவெடுக்கும் இடத்தில் அமர்ந்திருக்கும் 315 பேரில் ஆங்கில அச்சுடகத்தில் கிட்டத்தட்ட 90 விழுக்காட்டினரும், தொலைக்காட்சியில் 79 விழுக்காட்டினரும் “உயர் சாதியினர்” ஆவர். இவர்களில் 40 விழுக்காட்டினர் பார்ப்பனர்கள். 315 பேரில் ஒருவர் கூட தலித்தோ ஆதிவாசியோ இல்லை. 4 விழுக்காட்டினர் மட்டுமே சூத்திரப் பதவி வழங்கப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள்; 3 விழுக்காட்டினர் முஸ்லிம்கள் (மக்கள் தொகையில் இவர்கள் விழுக்காடு 13.4).

இது இதழியலர்கள் பற்றிய “ஊடக ஆளுமைகளின்” கதைதான். இவர்கள் பணியாற்றும் பெரும் ஊடகங்களின் உரிமையாளர்கள் யார்? நான்கு முக்கிய ஆங்கிலத் தேசிய நாளிதழ்களில் மூன்று வைசியக் குடும்பங்களுக்கும், ஒன்று பார்ப்பனக் குடும்பத்துக்கும் சொந்தமானவை. டைம்ஸ் ஆஃப் இந்தியா, 24 மணி நேரச் செய்தித் தொலைக்காட்சி டைம்ஸ் நவ் ஆகியவற்றை உரிமையாகக் கொண்டு இந்தியா விலேயே மாபெரும் மக்கள் ஊடகக் குழுமமாகத் திகழ்கிற டைம்ஸ் ஊடகக்கோவை (டைம்ஸ் க்ரூப்) ஜென பனியா குடும்பத்தின் கைகளில் உள்ளது; இந்துஸ்தான் டைம்ஸ் மார்வாரி பனியாக்களாகிய பார்தியர்களின் கைகளில் உள்ளது; இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் ஏட்டை நடத்தி வரும் கோயங்காக்களும் மார்வாரி பனியாக்களே; இந்து ஏட்டை நடத்துவது பார்ப்பனக் குடும்பம்; ஐந்தரை கோடி சுற்றுப்படி விற்பனையுடன் இந்தியாவிலேயே அதிகம் விற்பனையாகும் இந்தி நாளேடாகிய தைனிக் ஜாக்ரன் கான்பூர் பனியாக்களாகிய குப்தா குடும்பத்தினரிடம் உள்ளது. ஒன்றரைக் கோடிக்கு மேற்பட்ட சுற்றுப் படி விற்பனையுடன் இந்தி நாளேடுகளில் மிகுந்த செல்வாக்குடன் திகழும் தைனிக் பாஸ்கர் அகர்வால்களின் கைகளில் உள்ளது, இவர்களும் பனியாக்களே. (குஜராத்தி பனியா முகேஷ் அம்பானிக்குச் சொந்தமான) ரிலையன்ஸ்

இன்டஸ்ட்ரீஸ் லிமிடெட் 27 முக்கியத் தேசிய, வட்டாரத் தொலைக்காட்சிகளின் பங்குகளைத் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளது. தேசியத் தொலைக்காட்சிச் செய்திகள் மற்றும் கேளிக்கை வலைப்பின்னல்களிலேயே மிகப் பெரியதான ஜீ டிவி நெட்வொர்க்கின் உரிமையாளரான சுபாஷ் சந்திராவும் ஒரு பனியாவே. (தென்னிந்தியாவில், சாதி சற்றே மாறுபட்ட வடிவம் எடுக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக, செய்தித்தாள்களையும் உலகின் மிகப் பெரும் திரைப்பட நகரையும் 12 தொலைக்காட்சிகளையும் கைகளில் வைத்திருக்கும் ஈநாடு ஊடகக்கோவை ஆந்திராவில் கம்மா வேளாண் சாதியைச் சேர்ந்த ராமோஜி ராவுக்குச் சொந்தமானது. இது பெரும் ஊடகங்கள் மீதான பார்ப்பன-பனியா உடைமைப் போக்கை இன்னும் துரிதப்படுத்துகிறது. மற்றொரு பெரும் ஊடக இல்லமான சன் டிவி ஊடகக்கோவை மாறன்களுக்குச் சொந்தமானது, இவர்கள் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியினர் என்றாலும், அரசியல் வகையில் ஆற்றல் மிக்கவர்கள்.)

இந்திய அரசு விடுதலைக்குப் பிறகு வரலாற்றுப் பிழையைச் சரியாக்கும் முயற்சியில் பல்கலைக் கழகங்களிலும் மாநில அரசுத் துறை வேலை வாய்ப்புகளிலும் அட்டவணைச் சாதியினருக்கும் அட்டவணைப் பழங்குடியினருக்கும் இடஒதுக்கீடு வழங்கும் கொள்கையை (நேர்வகைப் பாகுபாட்டு முறையை) நடைமுறைப்படுத்தியது. மைய ஓட்டத்துக்குள் ஊடுடைப்புச் செய்ய அட்டவணைச் சாதியினருக்கு இடஒதுக்கீடு மட்டுமே ஒரே வாய்ப்புவழியாகும். (ஏனைய மதங்களுக்கு மாறினாலும் தொடர்ந்து பாகுபாடுகளைச் சந்தித்து வரும் தலித்துகளுக்கு இக்கொள்கை பொருந்தாதுதான்.) இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கைக்குத் தகுதியடைவதற்கு தலித் உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பை முடித்திருக்க வேண்டியது அவசியம்.

அரசுத் தரவுகளின்படி, 71.3 விழுக்காட்டு அட்டவணைச் சாதி மாணவர்கள் பல்கலைக் கழகப் படிப்பைத் தொடங்குவதே இல்லை. இதன் பொருள் கீழ்நிலை அரசுப் பணியிடங்களுக்கே கூட இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கை நான்கு தலித்துகளில் ஒருவருக்கே பொருந்தும். வெள்ளைச்சட்டைப் பணியிடங்களுக்கான சிறுமத் தகுதி ஒரு பட்டப் படிப்பு ஆகும். 2001 மக்கள்தொகைக் கணக்கீட்டின்படி, 2.24 விழுக்காட்டு தலித் மக்களே பட்டதாரிகள். இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கை தலித்துகளில் ஒரு சிறு விழுக்காட்டினருக்கு மட்டுமே பொருந்துகிறது என்றாலும், அது அவர்களுக்குப் பொதுச்

“ ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகத் தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சாதிகளுக்குக் குறிப்பிட்ட வகைப்பட்ட அறிவை மறுத்து வந்துள்ள இந்திய மேட்டுக்குடிக் கூட்டத்தின் கைகளில் மாட்டிக் கொண்ட ஒன்றே “தகுதி-திறமை” என்னும் ஆயுதம் ”

சேவைத் தளங்களில் நுழைந்து மருத்துவர்களாகவும் கல்வி அறிஞர்களாகவும், எழுத்தாளர்களாகவும், நீதிபதிகளாகவும், காவல்துறை அதிகாரிகளாகவும், குடியியல் பணி அலுவலர்களாகவும் திகழும் வாய்ப்புவழியைத் திறந்துவிட்டுள்ளது. அவர்களின் எண்ணிக்கை சிறிதே என்றாலும், அதிகார மட்டங்களில் கொஞ்சம் தலித் பிரதிநிதித்துவம் இருக்கிறது என்ற உண்மை பழைய சமுதாயச் சமன்பாடுகளை மாற்றியமைக்கிறது. சில பத்தாண்டு முன்பு கற்பனை செய்திராத சூழல்களை, காட்டாக, இன்று ஒரு தலித் குடியியல் பணியாளரின் கீழ் ஒரு பார்ப்பன எழுத்தர் பணியாற்றுவது போன்ற நிலைமைகளை உருவாக்கித் தருகிறது. தலித்துகள் தமக்குத் தாமே வென்று காட்டியுள்ள இச்சிறு வாய்ப்புவழியையுங்கூட உயர்சிறப்புச் சாதிப் பகைமை என்னும் கோட்டை தடுத்து நிறுத்துகிறது.

எடுத்துக்காட்டாக, அட்டவணைச் சாதியினர் மற்றும் அட்டவணைப் பழங்குடியினருக்கான தேசிய ஆணைய அறிக்கையின்படி, கூட்டுரிமை படைத்த பொதுத் துறை நிறுவனங்களில் “A நிலை” அலுவலர்களில் 8.4 விழுக்காட்டினரே அட்டவணைச் சாதியினர், ஆனால் இந்த எண்ணிக்கை 15 விழுக்காடாக இருக்க வேண்டும். இதே அறிக்கை இந்திய நீதித் துறைகளில் தலித்துகளுக்கும் ஆதிவாசிகளுக்குமான பிரதிநிதித்துவம் குறித்து மனங்கலங்கும் புள்ளி விவரங்கள் சிலவற்றை முன்வைக்கிறது: தில்லியில் 20 உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளில் ஒருவர் கூட அட்டவணைச் சாதியைச் சேர்ந்தவர்ல்ல, மற்றெல்லா நீதித்துறைப் பதவிகளையும் எடுத்துக் கொண்டால், இந்த எண்ணிக்கை 1.2 விழுக்காடு மட்டுமே; இராஜஸ்தான் நிலைமையும் இதேதான்; குஜராத்தில் தலித் அல்லது ஆதிவாசி நீதிபதிகள் எவரும் கிடையாது; சமூகநீதி இயக்கங்களின் பெருமித வரலாற்றைக் கொண்ட தமிழ் நாட்டில் 38 உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளில் 4 பேர் மட்டுமே தலித்துகள்; மார்க்சியப் பெருமிதம் படைத்த கேரளத்தில் 25 உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளில் ஒருவர் மட்டுமே தலித். சிறைவாசிகள் தொகை

பற்றிய ஆய்வு இதற்கு எதிர்த் தகவில் இருக்குமென நம்பலாம்.

தலித்தாகிய மேனாள் குடியரசுத் தலைவர் கே. ஆர். நாராயணன் 2011 கணக்கீட்டின்படி 120 கோடி இந்திய மக்கள்தொகையில் 25 விழுக்காட்டினராகிய அட்டவணைச் சாதியினருக்கும் பழங்குடிகளுக்கும் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி இருக்கைகளில் உரிய விகிதாசரப் பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும் என்னும் கருத்தை முன்வைத்த போது நீதித் துறையினர் அவரை ஏளனம் செய்தனர். “இந்த வகைப்பிரிவுக்கேற்ற தகுதியான ஆட்கள் இருக்கிறார்கள்; எனவே அவர்களின் குறைப் பிரதிநிதித்துவம் அல்லது பிரதிநிதித்துவ மின்மையை நியாயப்படுத்த இயலாது” என்று 1999இல் கூறினார். “நீதித் துறையில் மேற்கொள்ளப்படும் எந்த இடஒதுக்கீடும் அதன் சுயேச்சைத் தன்மைக்கும் சட்ட ஆட்சிக்குமான அச்சுறுத்தலாகவே அமையும்” என எதிர் வினையாற்றினார் உச்ச நீதிமன்றத்தின் மூத்த வழக்குரைஞர் ஒருவர். மேட்டிமை வாய்ந்த இன்னொரு சட்டப் பெருந்தகை கூறினார்: “வேலை ஒதுக்கீடுகள் என்பது இப்போது நச்சரிப்பான கருத்தாகி விட்டது. தகுதி-திறமை மேனிவை பராமரித்துக் காக்கப்பட வேண்டும் என நம்புகிறேன்.”

தெய்வ அத்தாட்சி பெற்று விட்டதாகக் கூறிக் கொண்டு ஓர் அமைப்பின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்துள்ள, ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகத் தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சாதிகளுக்குக் குறிப்பிட்ட வகைப்பட்ட அறிவை மறுத்து வந்துள்ள இந்திய மேட்டுக்குடிக் கூட்டத்தின் கைகளில் மாட்டிக் கொண்ட ஒன்றே “தகுதி-திறமை” என்னும் ஆயுதம். இன்று அது கேள்விக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ள நிலையில், அரசுப் பணியிடங்களிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் மேற்கொள்ளப்படும் இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கைக்கு எதிராக உயர்சிறப்புச் சாதியினரின் உணர்வுபொங்கும் போராட்டங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. தகுதி-திறமை என்பது வரலாற்றை

ஒரு சமூக வெற்றிடத்தில் நிலவுவதாக நம்புகிற அனுமானமும், உயர்சிறப்புச் சாதிச் சமூகத்தின்

ரின் சொந்தபந்தப் பிணைப்பால் அடையப் பெறும் சாதகமான கூறுகளும், கீழ்நிலைச் சாதியினருக்கு எதிராக அரணாய் வந்து நிற்கும் அதிகார வர்க்கத்துப் பகைமையும் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டிய காரணிகள் அல்ல. மெய்ந்நடப்பில், தகுதி-திறமை என்பது குருதிப்பாசத்தை மறைத்துக் கூறுவதற்கான மங்கல வழக்காகி விட்டது.

முற்போக்குச் சமூக அறிவியலர்களின், வரலாற்றுச் சிந்தனையர்களின் கோட்டை எனக் கருதப்படும் ஐவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களில் தலித்துகளின் விழுக்காடு 3.29, ஆதிவாசிகளின் விழுக்காடு 1.44 விழுக்காடு. ஆனால் அவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய ஒதுக்கீட்டு விழுக்காடு முறையே 15, 7.5 ஆகும். இத்தனைக்கும் இங்கு 27 ஆண்டுகளாக இடஒதுக்கீடு கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. 2010இல் இந்தப் பிரச்சினை எழுப்பப்பட்ட போது, ஓய்வுபெற்ற பேராசிரியர்கள் சிலர் கூறியது என்னவென்றால், அரசமைப்பின் கட்டளைப்படியான இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்தும் முயற்சி “இப்பல்கலைக்கழகத்தை உயர்மாண்பு கொண்ட மையங்களில் ஒன்றாகத் திகழ விடாது தடுத்து விடும்.” அவர்கள் மேலும் வாதிட்டனர், பேராசிரியர்ப் பணியிடங்களில் இடஒதுக்கீடு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டால், “மேட்டுக்குடிப் பேராசிரியர்கள் வெளிநாடுகளுக்கோ தனியார்ப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கோ சென்று விடுவார்கள். எனவே வாய்ப்பு மறுக்கப் பட்டோருக்கு இதுநாள் வரை இப்பல்கலைக்கழகம் மிகப் பெருமையுடன் வழங்கி வரும் உலகத் தரக் கல்வி இனியும் கிடைக்காது போய் விடும்.” வாழ்க்கை அறிவியல் துறைப் பேராசிரியர் பி. என். மல்லிக் இன்னும் வெளிப்படையாகவே பேசினார்: “சில சாதியினர் மரபீனி அடிப்படையிலேயே ஊட்டச்சத்துக் குறைந்தவர்கள் என்பதால் அவர்களைத் தூக்கி விடும் செயலால் பெரிதாக ஒன்றும் சாதிக்கவியலாது; அப்படிச் செய்வது மாண்பையும் தகுதி-திறமையையும் கெடுத்து விடும்.” ஆண்டு தவறாது உயர்சிறப்புச் சாதி மாணவர்கள் இந்தியாவெங்கும் இடஒதுக்கீட்டுக்கு எதிராகப் பெருந்திரள் போராட்டங்களை நடத்தி வருகிறார்கள்.

இது உச்சியிலிருந்து கிடைத்த செய்தி. புது இந்தியாவின் மறுபக்கத்தில், சச்சார் குழு அறிக்கை சொல்வது என்னவென்றால், தலித்துகள் பொருளியல் பிரமிடில் அவர்கள் எப்போதுமே இருந்து வரும் அதே அடிப்பகுதியில் முஸ்லிம் சமூகத்துக்குக் கீழே உள்ளனர். சுரங்கங்களாலும் அணைகளாலும் வேறு பெரிய அக்ககட்டமைப்புத் திட்டப் பணிகளாலும் இடமாற்றப்படும் லட்சக் கணக்கானோரில் பெரும்பான்மையினர் தலித்துகளும் ஆதிவாசிகளுமே என்பதறிவோம். அவர்கள்தான் பரிதாபத்துக்குரிய வகையில் குறைந்த கூலி வழங்கப்படும் கூலிகள் ஆவர், நகரக் கட்டமைப்புத் தொழிலில் வேலை செய்யும் ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகளும் அவர்களே. எப்படிப் பார்த்தாலும் 70 விழுக்காட்டு தலித்துகள் நிலமற்றவர்களே. பஞ்சாப், பீகார், அரியானா, கேரளா போன்ற மாநிலங்களில் இந்தத் தொகை 90 விழுக்காடு ஆகும்.

ஆறுக்கு ஒன்று என்ற காரணிக்கு மேற்பட்ட தலித் பிரதிநிதித்துவம் கொண்ட அரசுத் துறை ஒன்று கூட இல்லை. அதேபோது சாலைகளைத் தூய்மைப்படுத்தும், புதைச் சாக்கடைகளில் இறங்கி வடிகால் அமைப்பைச் சீரமைக்கும் துப்புரவுப் பணிகளில் ஈடுபடுவதற்கென இந்திய அரசால் பணியமர்த்தப்படுவோரில் 90 விழுக்காட்டினர் தலித்துகளே. (இந்தத் துறையுங்கூட இப்போது தனியார்மயமாகி வருவதால், தனியார்க் குழுமங்கள் இந்தப் பணிகளை தலித்துகளுக்குக் குறைந்த சம்பளத்தில் வேலை உத்தரவாதம் ஏதுமின்றி தற்காலிக அடிப்படையில் ஒப்பந்தப் பணியாகவே தரும் நிலை இனி ஏற்படும்.)

மனிதத் துப்புரவு எதற்கும் தேவையில்லாத நேர்த்தியான கழிப்பறைகளைக் கொண்ட பெரு வணிக வளாகங்களிலும் குழும அலுவலகங்களிலும் துப்புரவுப் பணிகள் தலித் அல்லாதோருக்கு வழங்கப்படுகின்றன. அதேபோது, (அதிகார பூர்வமாக) 13 லட்சம் தலித்துகள், பெரும்பாலும் பெண்கள் தண்ணீர்ப் பயன்பாடற்ற பாரம்பரியக் கழிப்பிடங்களைக் கழுவி, தலைகளில் மனித மலம் நிரம்பிய கூடைகளைத் தூக்கிச் சென்று கிடைக்கும் ஊதியத்தில்தான் வயிற்றைக் கழுவி வருகின்றனர். இது சட்டத்துக்குப் புறம்பான செயல் என்றாலும், இந்தியத் தொடர்வண்டித் துறை மனிதத் துப்புரவாளர்களைப் பெருமளவு பணிக்கமர்த்தும் நிறுவனங்களில் ஒன்று. 14,300 தொடர்வண்டிகள் 25 லட்சம் பயணிகளை ஒவ்வொரு நாளும் 65,000 கிமீ ஏந்திச் செல்கின்றன.

புரட்சியாளர்கள் எனச் சொல்லிக் கொள்வோர் தங்களைப் பார்ப்பனியத்தின் தீவிர விமர்சகர்களாக மாற்றிக் கொள்ளாத வரை, பார்ப்பனியத்தைப் புரிந்து கொண்டோர் தங்களின் முதலாளித்துவ விமர்சனத்தைக் கூர்மைப்படுத்திக் கொள்ளாத வரை சாதியை அழிக்க முடியாது.

அவர்களின் மலம் 1,72,000 திறந்த கழிப்பு வெளியேற்றத் துளைகள் வழியே நேராக இருப்புப் பாதைகளில் போய் விழுகின்றன. டன் கணக்கான இந்த மலம் முழுக்க முழுக்க தலித்துகளால் கையறைகளோ, வேறெந்தப் பாதுகாப்புச் சாதனங்களோ இன்றி வெறுங்கையால் கூட்டி அள்ளப்படுகிறது. மனிதத் துப்புரவாளர்ப் பணியமர்த்தத் தடை மற்றும் அவர்களின் மறுவாழ்வுக்கான சட்டவரைவு (2012) ஒன்றுக்கு அமைச்சரவையும் மாநிலங்களவையும் ஒப்புதல் அளித்துள்ள நிலையில், இந்தியத் தொடர்வண்டித் துறை அதனைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. வறுமைச் சூழல் இன்னும் மோசமாகி வரும் போதே அரசு வேலைவாய்ப்புகளும் தொடர்ந்து வற்றி வரும் நிலையில், தலித்துகளில் ஒரு பிரிவினர் பாரம்பரிய மலமள்ளும் தொழிலினை இடையில் புகுந்து சிலர் பறித்துக் கொள்ளும் சூழலை எதிர்த்து நின்று அதனையே தங்கள் “நிரந்தர” அரசுப் பணியெனத் தீவிரமாகத் தற்காத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

தலித்துகளில் சிலர் இந்த அநீதிகளை வென்று சமாளித்து விட்டனர். அவர்களின் தனிப்பட்ட கதைகள் அசாதாரணமானவை, ஊக்கந்தருபவை. சில ஆண், பெண் தலித் வணிகர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து சொந்தமாக தலித் வணிகம் மற்றும் தொழிலுக்கான இந்தியக் குழாம் என்னும் நிறுவனத்தை உருவாக்கியுள்ளனர். அது பெரு வணிகங்களால் போற்றப்படுகிறது, ஆதரவு நல்கிக் காக்கப்படுகிறது. அது தொலைக்காட்சிகளிலும் பெரும் ஊடகங்களிலும் பெருமளவுக்குப் பேசப்படுகிறது. இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், நன்கு உழைப்பீர்களானால் முதலாளித்துவம் இயல்பாகவே சமத்துவத்துக்கு ஆதரவாக இருப்பதாகக் காட்டுவதற்கு அது உதவி புரிகிறது.

சாதி இந்து கடல் கடப்பது சாதி இழப்பாகவும் அனாசாரமாகவும் கருதப்பட்ட ஒரு காலம் இருந்தது. இப்போது சாதி அமைப்பே ஏற்று மதியாகி வருகிறது. இந்துக்கள் எங்கே சென்றாலும், சாதியையும் கூடவே அழைத்துச் செல்கின்றனர். அது இலங்கையில் சித்திரவதை

களுக்குள்ளாகும் தமிழர்களிடம் நிலவுகிறது; ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் “சுதந்திர உலகில்” உச்சி நோக்கி நகரும் இந்தியக் குடியேறிகளிடம் நிலவுகிறது. இங்கிலாந்தில் சுமார் 10 ஆண்டாகவே தலித் தலைமையிலான குழுக்கள் சாதிப் பாகுபாட்டை பிரித்தானியச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் இனப் பாகுபாட்டைப் போல் கருத வேண்டுமென்னும் பரப்புரையில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். சாதி இந்துப் பரப்புரையாளர்கள் இதனைத் தற்போதைக்குத் தடுத்து வைத்துள்ளனர். சனநாயகம் சாதியை அழித்து விடவில்லை. அது சாதியை உறுதிப்படுத்தி நவீனமாக்கியுள்ளது.

சாதி அமைப்புக்குரிய இந்துப் பதமாகிய சதுர்வர்ணம் அசைக்க முடியாதபடி ஆட்டிப் படைத்து வருகிறது: பார்ப்பனர் பெருமளவுக்கு அறிவைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளார்; வைசியர்கள் வணிகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றனர். சத்ரியர்கள் இன்னுஞ்சிறந்த நற்காலங்களைப் பார்த்து விட்டவர்களே என்றாலும் இன்றும் அவர்கள் பெருமளவுக்கு நில உடைமையாளர்களாக உள்ளனர். மாபெரும் வீட்டின் அடித்தளத்தில் வசிக்கும் சூத்திரர்கள் உள்ளே இடம் பிடிக்க முயல்வோரை அண்டவிடாது தடுக்கின்றனர். ஆதிவாசிகள் தங்களின் வயிற்றுப் பாட்டுக்கே போராடி வருகின்றனர். கடைசியாக தலித்துகள் - நன்கு விரிவாகப் பார்த்தாயிற்று.

சாதி அமைப்பை அழிக்க முடியுமா? நாம் நமது மண்டலத்தில் விண்மீன் நிலைகளை மாற்றியமைக்கத் துணிவு காட்டாத வரை, புரட்சியாளர்கள் எனச் சொல்லிக் கொள்வோர் தங்களைப் பார்ப்பனியத்தின் தீவிர விமர்சகர்களாக மாற்றிக் கொள்ளாத வரை, பார்ப்பனியத்தைப் புரிந்து கொண்டோர் தங்களின் முதலாளித்துவ விமர்சனத்தைக் கூர்மைப்படுத்திக் கொள்ளாத வரை சாதியை அழிக்க முடியாது. அது வரை இந்துஸ்தானத்தின் நோய்வாய்ப்பட்ட ஆண் பெண்களாகவே இருந்து வருவோம், அவர்களுக்கோ நலம் பெற வேண்டுமென்னும் எண்ணம் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை.

தமிழில்: நலங்கிள்ளி

# இயக்குனர் பா. இராஞ்சித்

## நேர்காணல்

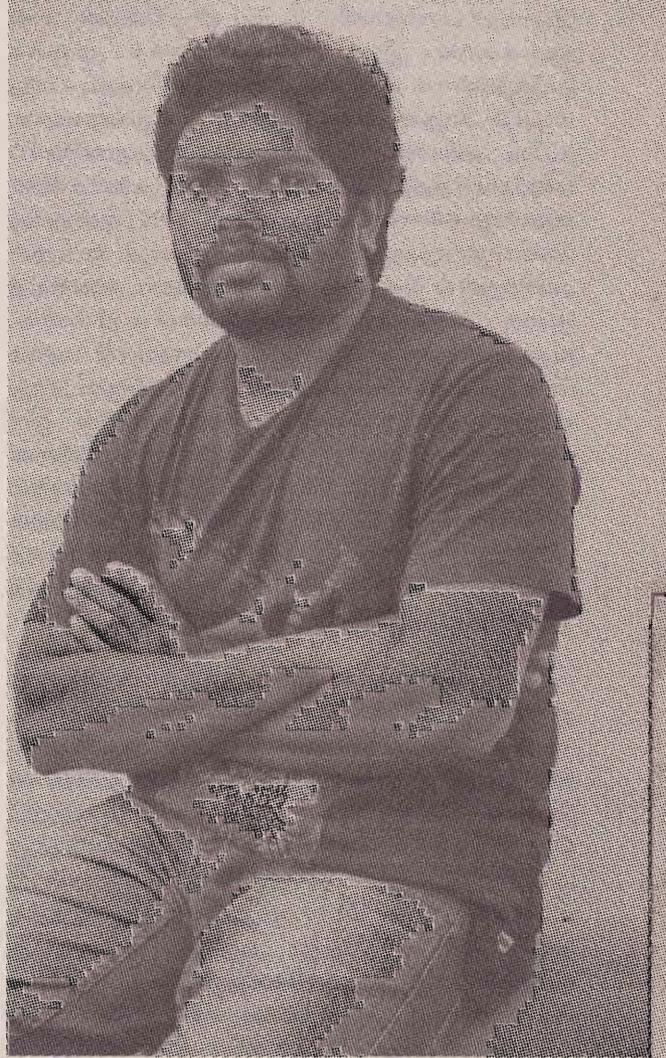
**செ**ன்னை என்றாலே கல்லூரி இளைஞர்களின் ஆட்டம் பாட்டம் மட்டுமே என்றுதான் தமிழ்த் திரைப்படங்கள் பதிவு செய்து வந்துள்ளன. இந்நிலையில், சென்னையின் உண்மை முகத்தை, குறிப்பாகச் சென்னை மண்ணின் மைந்தர்களின் வாழ்வியலை *மெட்ராஸ்* படம் எதார்த்தமாய்ப் பதிவு செய்கிறது. வடசென்னை அரசியல் அங்குள்ள இளைஞர்களின் உணர்வுபூர்வமான அரசியலை எப்படி எல்லாம் பயன்படுத்திக் கொள்கிறது என்பதை அண்மையில் வெளிவந்துள்ள *மெட்ராஸ்* திரைப்படம் தோலுரித்துக் காட்டியுள்ளது. அதன் இயக்குனர் தோழர் பா. இராஞ்சித் அவர்களை நேர்காண்கிறார் தோழர் வே. பாரதி.

**பாரதி:** சினிமாவில் நுழைவது உங்களுக்கு எளிதாக இருந்ததா அல்லது போராட்டங்கள் நிறைந்ததாக இருந்ததா?

**இயக்குனர்:** போராட்டங்கள் என்பது எனக்கு தெரிந்து இப்போது கிடையாது! நான் ரொம்ப பாதுகாப்பாகத்தான் உள்ளேன். நான் ஓவியக் கல்லூரி மாணவன். எனவே என் ஓவியத் தேர்ச்சி காரணமாக எல்லா இடங்களிலும் எளிமையாக எனக்கு வாய்ப்பு கிடைத்தது. அதே போல் நானும் எனக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட காரணத்தினால் எனது சினிமா வாழ்வு அவ்வளவு கடினமாக இல்லை.

**பாரதி:** நீங்கள் வாழ்ந்த சூழல்தான் உங்களுக்கு இச்சமூகத்தைப் பார்ப்பதற்கான அடிப்படையாக அமைந்ததா?

**இயக்குனர்:** ஆம்! அந்தச் சூழல்தான் முக்கியமானது. அதுதான் இந்தச் சமூகத்தை உறுதியாகப் புரிந்துகொள்ளும் அனுபவத்தை எனக்குத் தந்தது.



**பாரதி:** இதற்கு முன்பு நீங்கள் இயக்கிய அட்டக்கத்தி என்னும் படத்தை நாங்கள் பார்த்துள்ளோம். அந்தப் படத்தில் ஒரு புற நகர்ப் பகுதி வாழ் மக்களின் வாழ்க்கையைச் சொல்லி இருந்தீர்கள். இந்தப் படத்தில் வடசென்னை வாழ் மக்களைப் பற்றி சொல்லியுள்ளீர்கள். இரண்டுக்குமிடையில் நீங்கள் காணும் வேறுபாடுகள் என்ன?

**இயக்குனர்:** வேறுபாடு என்று பெரிதாகச் சொல்வதற்கில்லை. சுற்றமும் இடமுந்தான் வேறுபாடே தவிர வாழ்க்கை ஒரே மாதிரி யானதுதான். நான் இந்தப் படத்தில் வட சென்னை வாழ்க்கையைச் சொன்னாலும் கூட என்னுடைய வாழ்க்கைக்கும் அந்த வாழ்க்கைக்கும் பெரிய வேறுபாடு இல்லை. கிராமம் என்றால் அதில் ஒரு தனித்துவம் இருக்கும். கிராமம் ஊர், சேரி எனப் பிரிந்திருக்கும். வடசென்னையில் ஊர், சேரி என்ற பிரிவில்லை, இங்கு எல்லோரும் எல்லாவற்றிலும் ஒன்றாக இருக்கிற சூழல்தான் இருக்கிறது. அதைத்தான் இதில் நாம் காட்டி இருக்கிறோம். ஒருவேளை கிராமத்தில் நடப்பதாகப் படம் எடுத்திருந்தால் முதலில் சேரியைக் காட்டி விட்டுத்தான் ஊருக்குப் போக முடியும்.

இதில் நாம் இல்லாத ஒன்றை அப்படிக்க காட்ட முடியாது. இதே பகுதிகள் கிராமங்களாகவும் இருந்திருக்கிறது. வட சென்னையிலேயே கூட வியாசர்பாடி, பம்மல், பட்டாளம் பகுதிகள் ஊர், காலனி என்ற பிரிவுகளோடு இருந்துள்ளன. பட்டாளத்திலும் நாயக்கர்கள் அதிகமாக வாழ்ந்த ஒரு காலம்

இருந்தது. அங்கே நடந்த சண்டையெல்லாம் நாம் வரலாற்றுப் பின்னணியோடு எடுத்து வைக்கலாம். எனக்கு இரண்டிலும் வாழ்க்கை என்பது ஒன்று என்றுதான் நினைக்கிறேன். சூழல், இடம் போன்றவைதான் வேறு வேறாக இருக்குமே தவிர வாழ்க்கை ஒன்றுதான்.

நீங்கள் இதே கதையைச் சேலம் போன்ற நகரத்தில் உள்ளே இருக்கிற சேரிப் பகுதிகளில் எடுத்துப் போய் வைக்கலாம். இப்படி எல்லா இடத்திலேயும் நீங்கள் இதைச் செய்யலாம். எல்லா வாழ்க்கையும் ஒன்று என நினைக்கிறேன். நான் அதைத்தான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்ல வேண்டும் என நினைத்தேன். மதுரை சார்ந்த படங்கள் நிறைய வந்துள்ளன. தமிழ் மண் என்று சொல்லப்படுகிற மதுரையின் வாழ்வும் ஒன்றுதான், இங்கும் ஒன்றுதான். அது உயர்ந்த வாழ்க்கை, இது தாழ்ந்த வாழ்க்கை என்ற வேறுபாடு கிடையாது என்பதுதான் இதில் முக்கியம்.

அடுத்த இதழில் . . . தந்தை பெரியார், அம்பேத்கர், தமிழ்த் தேசியம், சாதி, அட்டகத்தி குறித்த கேள்விகளுக்கும் பதிலளிக்கிறார். அன்பு (கலையரசன்), மோரி (ரித்விகா) ஆகியோரின் செவ்விகளும் இடம்பெறும்.



**தலைசிறந்த தமிழ் உணர்வாளரும் தமிழ் இயக்கங்களின் உற்ற நண்பருமான புதுக்கோட்டை மாவட்டம் மேலைச்சிவபுரி கலை அறிவியல் கல்லூரி முன்னாள் முதல்வர் முனைவர் த. மணி அவர்களின் புதல்வர் மருத்துவர் ம. குமணன்-மருத்துவர் கு. சிவராஞ்சனி இல்லற ஏற்பு விழா சென்ற ஆகஸ்டு 20 புதன்கிழமையன்று தஞ்சாவூரில் பழனி ஆதீனம் சாது சண்முக அடிகளார் தலைமையில் தமிழர் ஆன்மிக முறைப்படிச் சீரும் சிறப்புமாக நடைபெற்றது. தமிழகப் புலவர்க் குழுவின் முன்னாள் தலைவர்**

பெரும்புலவர் ப. அரங்கசாமி, தமிழ்ச் சான்றோர் முனைவர் தமிழண்ணல், முனைவர் அவ்வை நடராசன், முனைவர் இரா.சென்னியப்பனார், தமிழர் தேசிய முன்னணித் தலைவர் பழ.நெடுமொறன், தமிழ்த் தேசியப் பேரியக்கத் தலைவர் தோழர் பெ. மணியரசன், த.தே.வி.இ. பொதுச் செயலாளர் தோழர் தியாகு ஆகியோர் மணமக்களை வாழ்த்திப் பேசினர்.

உற்றார் உறவினர்களும் தமிழியக்கத் தோழர்களும், நண்பர்களும் பெருந்திரளாகக் கலந்துகொண்டு மணமக்களை வாழ்த்தினர். மணமக்கள் சார்பில் தமிழ்த் தேசம் ஏட்டுக்கு ரூ. 10,000 நன்கொடை வழங்கப்பட்டது. வாழ்க மணமக்கள்!

# கீழந்த பெண்ணூரிமையை மீட்குக் காலகுவோம்!

தாஷா மனோரஞ்சன் ஏல் சட்டக் கல்லூரிப் பட்டதாரி. இலங்கை மக்களுக்கான சமத்துவம் மற்றும் துயர்துடைப்பு என்ற அமைப்பின் இயக்குனர். பெண்ணியங்கள், கட்டமைப்பு வன்முறை மற்றும் இடைக்கால நீதி மாநாடு என்ற பெயரில் டொரண்டோ வில் யார்க் பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் அவர் ஆற்றிய ஆங்கில உரையின் சுருக்கம்:

தமிழ்ப் பெண்கள் இலங்கையில் பல பத்தாண்டுகளாக நடைபெற்று வரும் இன மோதலில் தகவுப்பொருத்தப்பாடற்றுப் பாதிக்கப்பட்டு உள்ளனர். அவர்கள் சமூகங்களின் கட்டமைப்புத் தகர்வு, சமூக நெறிமுறைகளின் தேய்வு ஆகிய இரண்டுக்குமே முகங்கொடுத்து வந்துள்ளனர். எதிர்வினையாக, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பில் 1980கள் தொடங்கி 2009 வரை சேரும் பெண்களின் எண்ணிக்கை தொடர்ந்து அதிகரித்துச் சென்றது.

இந்த மோதலுக்கு நடுவே வாழ்க்கை சென்றதன் காரணமாக, வழிவழியான தமிழ் ஆண் பெண் உறவு நிலைகளில் மாற்றங்கள் விறு விறுப்பாக நடைபெற்றன. தமிழ்ச் சமுதாயத்துக்குள் பெண்கள் வரலாற்று வழிப்படி பண்பாட்டுக் காலவர்களாகவும், முதன்மையாக வீட்டுப் பராமரிப்பாளர்களாகவும் மதிக்கப்பட்டு வந்துள்

ளார்கள். பெற்றோர்கள் பெண்களைக் குழந்தைப் பருவந்தொட்டு திருமணம் வரை கண்ணுங் கருத்துமாய் “பாதுகாத்துக்” கட்டுப்பாட்டுடன் வளர்ந்து வந்தார்கள். பிறகு அவர்கள் மீதான அதிகாரம் கணவர்களின் கைக்கு மாறும். பெண்களின் வரம்புகள் இயல்பாகவே அவர்களின் இல்லந்தாண்டிச் சென்று விட முடியாது என்பதால், அவர்கள் பொதுவாக அரசியல் செயற்பாடுகளிலிருந்து ஒதுக்கி வைக்கப் பட்டார்கள். பெண்களைப் புனிதத்தைக் காத்துப் போற்றுவர்களாகவே காட்டும் வழக்கத்தைச் சமுதாயம் கடுமையாகக் கடைப்பிடித்து வந்தது. பெண்களைச் சீராட்டிப் பாராட்டும் பண்பு தமிழ்ப் பெண்களுக்குப் போரின்போது ஏற்பட்ட வன்கொடுமை அனுபவங்கள் தனிமனிதர்கள் என்ற முறையில் மட்டுமல்லாமல், தமிழ்ச் சமூகம் முழுமைக்குமே பெருந்துன்பமர்கிவிட்டது.

மிக அண்மை ஆண்டுகளில் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பில் சேர்ந்தோரில் ஆண்களைக் காட்டிலும் பெண்களின் எண்ணிக்கையே மிகுதி. பெண்கள் போராளிகள் ஆனதற்குப் பல தனிப்பட்ட காரணங்கள் இருந்தாலும், இலங்கை இராணுவத்தின் கைகளில் அநீதியை அனுபவித்ததே பலரும் இணைந்ததற்கு முக்கியக் காரணம். பெரும்பாலான பெண்கள் பெரிதும் ராணுவமயமாக்கப்பட்ட வடக்கிலிருந்து வந்த

வர்கள். இந்தப் பகுதியில் நிலவி வந்த நிரந்தரமான பாதுகாப்பின்மை விடுதலைக்கும், தனிநாட்டுக்கு மாண ஆர்வத்தையும், இதன் தொடர்விளைவாகத் துவக்கேந்துவதற்கான ஊக்கத்தையும் கிளறி விட்டது. செந்துளசி என்னும் விடுதலைப் புலிப் போராளி பெரிதும் இராணுவமயமாக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்தவற்றை வர்ணித்தாள்: அவளின் ஒன்று விட்ட சகோதரி வீட்டுக்குத் திரும்பும் வழியில் இராணுவத்தினரால் கற்பழிக்கப்பட்டாள். இதனால் பாதிப்புற்றவள் 15 வயதில் வீட்டை விட்டு ஓடி வந்து புலிகள் அமைப்பில் சேர்ந்ததாகவும் அவள் உணரும் இந்தக் கையறு நிலைக்கு எதிராகவே போராடி வருவதாகவும் செந்துளசி கூறினாள். என்னிடம் பேசுகையில், அவள் என்னை அமெரிக்காவுக்குத் திரும்பிச் சென்று மற்றவர்களிடம் தமிழர்களின் உறுதிப்பாட்டை எடுத்துச் சொல்லும்படிக் கூறினாள். சிறுமியர் பென்சில்களையும் புத்தகங்களையும் கையிலேந்துவதற்குப் பதிலாகத் துவக்குகளைத் தூக்குவதற்கும், பள்ளிகளில் படிப்பதற்குப் பதிலாகத் தமிழீழ எல்லைகளைப் பாதுகாத்து நிற்பதற்கும் காரணம் என்ன என்று மற்றர்களிடம் பகிர்ந்து கொள்ளும்படிக் கூறினாள். தமிழ்ப் போராட்டத்தின் மீது அவளுக்கிருந்த தீவிரத்தையும் அர்ப்பணிப்பு உணர்வையும் கண்டு திகைத்துப் போனேன். அவள் மிக எளிமையாக, ஆனால் இதயத்தை நொறுக்கும் நேர்மையுடன் பேசினாள்.

உள்ளூர் உளத்தியல் மருத்துவர்கள் குறிப் பிட்டது என்னவென்றால் தமிழ்ப் பெண்களைப் பொறுத்த வரை, “போராளிகளாகச் சேர்வது விடுதலைக்கான செயலாக இருந்தது. அவர்களுக்கு அதிக சுதந்திரமும் அதிகாரமும் தருவதாக இருந்தது... தமிழ்ச் சமுதாயம் எப்போதுமே பெண்களை அடிமை நிலையிலே வைத்து வந்துள்ளது. விடுதலைக்குரிய பங்கை ஆற்றியது போர்தான்.” நான் பேசிய பெண் தமிழ்ப் போராளிகள் பலரும் அவர்களின் இனவுரிமைக் காப்பு, தமிழ்ச் சமுதாயத்திலான அவர்களின் அடிமை நிலை ஆகிய இரண்டுக்கு மாண விடுதலைக்காகத் தாங்கள் போராடுவதாகக் கூறினர்.

புலிகளின் அமைப்பில் முதலில் பெண்கள் சேரத் தொடங்கிய போது, காயம்பட்டோரைக் கவனிப்பது போன்ற சேவையும் ஆதரவும் நல்கும் பணிகளைத்தான் முதன்மையாகச் செய்து வந்தனர். பின்னர்தான் முன்னணித் தளபதிகளானார்கள். இது முதலில் பழமைவாதத்



“  
**தமிழ்ப் பெண்களைப்  
 பொறுத்த வரை  
 போராளிகளாகச் சேர்வது  
 விடுதலைக்கான  
 செயலாக இருந்தது.  
 அவர்களுக்கு அதிக  
 சுதந்திரமும் அதிகாரமும்  
 தருவதாக இருந்தது.**  
 ”



தமிழ்ச் சமுதாயத்துக்குள்ளேயே எதிர்ப்பைச் சந்தித்தது. தொடக்கக் காலப் பெண் போராளிகள் பலரும் குறிப்பிட்டது என்னவென்றால், ஆண் புலிகள் "அவர்கள் குடிமக்களோடு சேர்ந்து தப்பிச் செல்லவே விரும்பினர்" எனக் கதைத்தனர். பெண்கள் ஆண் புலிகளிடம் தங்கள் வலிமையையும் தகுதியையும் மெய்ப்பித்துக் காட்டி அவர்களின் மதிப்பைச் சம்பாதிக்க வேண்டியிருந்தது. ஒரு போராளி என்னிடம் சொன்னார், பெண்கள் தங்களை மெய்ப்பித்துக் காட்ட "அவர்களுக்குப் பெரிய பெரிய குண்டுகளைத் தூக்கிக் காட்டம்படி அறைகூவல் விடுக்கப்பட்டது". ஆனால் பெண்கள் தொடர்ந்து தங்களை மெய்ப்பித்துக் கொண்டு ஆண் பெண் இடைவெளியைக் குறைத்தனர். இசைமொழி என்னும் போராளி கூறுகிறார், இலக்கைக் கூர்மையாகச் சுடுதல் போன்ற குறிப்பிட்ட சில போரியல் துறைகளில் பெண் போராளிகள் ஆண்களை விஞ்சி நின்றார்களாம்! தமிழ்ப் பெண்கள் போர்க்களம் வராத்சணைப் பழக்கத்தையும் ஒழித்துக் கட்டியது!

ஆனால் இந்தப் போராட்ட வீர வாழ்க்கையை முடித்து வைத்த அந்த 2009க்குப் பிறகு பெண்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள நிலை மிகவும் கொடூரமானது . . .

அறிக்கை வேண்டி ஐநா பொதுச் செயலரால் அமர்த்தப்பட்ட வல்லுனர்களில் ஒருவராகிய யாஸ்மின் சூகா 2014 மார்ச்சில் வெளியிட்ட அறிக்கையின்படி, "ஆள்கடத்தல், தன்னிச்சைக் கைதுகள், சித்திரவதை, கற்பழிப்பு, பாலியல் வன்முறை ஆகியவை போருக்குப் பிறகு மிகுந்து விட்டன... இலங்கைப் பாதுகாப்புப் படையினரால் பரவலாகவும் திட்டமிட்டும் நடக்கும் இத்தகைய அத்துமீறல்கள் மூலம் தெரிவது என்னவென்றால், இந்த ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட,

திட்டமிடப்பட்ட செயல்களுக்கு அரசாங்கத்தின் உயர்மட்ட ஒப்புதல் இருக்கிறது."

இராணுவப் பிடியிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்த பலரிடமிருந்து பெறப்பட்டுள்ள வாக்குமூலங்கள் அதிர்ச்சியூட்டுவதாய் உள்ளது. ஒரு படையாளர் தன்னிடம் கூறிய ஆபாசச் சொற்களை ஒரு பெண் வெளியிட்டாள்: "நீ தமிழ்ப் பெண், நீ என் அடிமை, நாங்கள் உன்னைக் கர்ப்பமாக்கினால் கருத்தடை செய்து விடுவோம். நீ தமிழ்ச்சி. உன்னைக் கற்பழிக்கத்தான் செய்வோம். இப்படித்தான் உன்னை நடத்துவோம். கருத்தடை செய்த பிறகு நீ மீண்டும் கற்பழிக்கப்படுவாய்."

வட இலங்கையில் நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்ப் பெண்கள் நீண்ட காலக் கருத்தடைக்கான அறுவை சிகிச்சை செய்து கொள்ளும்படி வற்புறுத்தப்படுவது குறித்து உள்ளூர் மனித உரிமைக் குழுக்கள் அண்மையில் தெரிவித்துள்ளன.

2007 மே மாதம் கொழும்புவில் அமெரிக்கத் தூதரகத்திடமிருந்து கிடைத்த கழுக்கமான தந்திச் செய்தியின்படி, "சின்னத்தம்பி என்னும் மருத்துவர் புலிகள் அமைப்புடன் தொடர்புடைய தாக ஐயப்படும் பெண்களுக்குக் கட்டாயக் கருத்தடைகள் செய்துள்ளார். வழக்கமான சோதனைகள் என்ற பெயரில் இவை நடந்தன."

2012இல் வெளியான நலவாழ்வுத் துறை அறிக்கை ஒன்றின்படி, முல்லைத் தீவில் யாழ்ப்பாணத்தைக் காட்டிலும் 30 மடங்கு அதிகமாகக் கருத்தடை அறுவைச் சிகிச்சைகள் நடைபெறுகின்றன. அறுவை சிகிச்சை செய்து கொள்ள மறுக்கும் பெண்களைச் செவிலியர்கள் எதிர் காலத்தில் வேறெந்த சிகிச்சைகளும் உங்களுக்குக் கிடைக்காதென மிரட்டுகிறார்கள்.

இலங்கையில் வாழ்வோருக்கான அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்குப் பணியாற்றும் அமைப்பாகிய மனித உரிமைகளுக்கான இல்லம் (எச்எச்ஆர்) கூறுவதன்படி, மத்திய இலங்கையில் கருத்தடைக்கு சம்மதிக்கும் பெண்களுக்கு 500 ரூபாய் தரப்படுகிறது, இவ்வகையில் 80 விழுக்காட்டுக்கு மேற்பட்ட தமிழ்ப் பெண்களுக்குக் கருத்தடை அறுவை சிகிச்சை செய்யப்பட்டுள்ளது. இது சிறு பணமாய்த் தெரிந்தாலும், பெரும்பாலும் தோட்டத் தொழிலாளர்களாகிய இந்த மக்களுக்குப் பெரும்பணமே. இவர்களின் தொகை 1995 முதல் ஒவ்வோர் ஆண்டும் 5 விழுக்காடு குறைந்து வருகிறது.

ஆனால் ஒட்டுமொத்த மக்கள்தொகை வளர்ச்சி 14 விழுக்காடு ஆகும். தமிழ் மலையகத் தொழிலாளர்கள் மீது நடத்தப்படும் இந்தத் திட்டமிட்ட அழிப்பு அதிகாரிகளின் ஒப்புதலுடன் நடைபெற்று வருவதாக எச்எச்ஆர் கூறுகிறது.

இதற்கு நேர்மாறாக, மூன்றாவது குழந்தை பெற்றுக் கொள்ளும் இராணுவ அதிகாரிகளுக்கு அரசு ஒரு லட்சம் பணம் தருகிறது. இது சிங்களர்களின் எண்ணிக்கை ஊதிப் பெருத்துச் செல்வதற்கே வழிவகுக்கும்.

தமிழீழப் பெண்களுக்கு நடக்கும் கட்டாயக் கருத்தடைகள் இனப்படுகொலைக்கு உறுதியான சான்றுகள் ஆகும். ஐநா பாதுகாப்பு ஆணையம் இந்த இலங்கை நடவடிக்கைகளைப் போர்க் குற்றங்களுக்கான புலனாய்வு மற்றும் தண்டனைக் கான பன்னாட்டுக் குற்றவியல் நீதிமன்றத்திடம் தெரிவிக்க வேண்டும்.

இப்போது வடக்கில் மூன்று தமிழர்களுக்கு ஒரு படையாளர் என்னும் நிலை உள்ளது. மிக உயர்ந்த இராணுவமயமாக்கல் என்பது பெண்களையே அதிகம் பாதிக்கிறது. போர் முடிவுக்கு வந்த பிறகு சுமார் 90 ஆயிரம் பெண்கள் வீட்டுப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. பெண் வேட்டையாடும் இராணுவத்தினருக்கு இந்தப் பெண்கள் எளிய இலக்காகி விடுகின்றனர்.

பெண்ணுரிமைகளில் கவனம் செலுத்தி வரும் உள்ளூர் அரசுகாரா அமைப்புகளின் அறிக்கையின்படி, நூற்றுக்கு மேற்பட்ட வன்னிப் பெண்களும் சிறுமியரும் எழுத்தர் பணிக்கான தேவை என்ற பெயரில் 99% சிங்கள இராணுவ ஆளுகையில் உள்ள பகுதிகளுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் வீட்டுக்குத் திரும்ப அனுப்பி வைக்கப்படவில்லை. அவர்கள் குடும்பத்தினருடன் தொடர்பு கொள்ளக் கூட அனுமதியில்லை. குடும்பத்தினர் கேட்டால், அப்பெண்கள் இராணுவப் பணியாற்றி வருவதாகக் கூறப்பட்டது. 2012 திசம்பரில் அவர்களில் 13 பெண்கள் கிளிநொச்சி மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டனர். பலரும் உணர்வற்ற நிலையில் இருந்தனர். அவர்களைப் பார்ப்பதற்குக் குடும்பத்தினர் அனுமதிக்கப்படவில்லை.

இந்தக் கொடுமைகள் நீங்க என்ன தீர்வு? இலங்கையின் திணறடிக்கும் அரசியல் நடவடிக்கைகள் மென்மேலும் வன்முறையும் நிலையற்ற தன்மையும் ஏற்படவே வழிவகுக்கும். நாட்டின்

வடகிழக்குப் பகுதிகளில் பொருளியல், அரசியல் மேம்பாட்டு நடவடிக்கைகளில் பெண்களின் பங்கு மிக முக்கியமானது. நியாயமான அரசியல் தீர்வு ஒன்றே வரலாற்று அடிப்படையில் பெண்களுக்குள்ள பாதகச் சூழலை மாற்றியமைக்க உதவும். விடுதலைப் புலிகள் இந்தத் திசையில் பேரடி எடுத்து வைத்தார்கள். ஆயுதப் போராட்டத்திலும் அரசுக் கட்டமைப்புச் சாதனங்களிலும் பெண்களுக்குச் சமப் பங்கு அளித்தனர். பெண்கள் போராடிப் பெற்ற முன்னேற்றங்கள் 2009க்குப் பிறகு படிப்படியாகத் தேய்ந்து வருகிறது. பாதுகாப்பு வாழ்வை உணரத் தொடங்கியிருந்த பெண்கள் இன்று மீண்டும் இராணுவத்தின் ஆபத்தான பிடியில் மாட்டித் தவிக்கின்றனர்.

இதற்கு நாம் ஒரு முடிவு கண்டாக வேண்டும். இந்த ஆண்டில் முல்லைத் தீவில் கண்டறியப்பட்ட மக்கள் கல்லறைகள் போன்ற சான்றுகள் பன்னாட்டுத் தளத்தில் பெரும் அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தி வருகின்றன. பன்னாட்டு விதிகள் இலங்கையில் மீறப்பட்டது தொடர்பாக இப்போது ஐநா மனித உரிமைகள் ஆணையம் புலனாய்வு செய்து வருகிறது. அது கண்டறிந்த வற்றை அந்த ஆணையத்தில் அடுத்த மார்ச்சில் முன்வைக்க இருக்கிறது. நாம் ஒரு நிம்மதியான எதிர்காலத்தில் வாழ்வதற்குப் பல தடைகளும் நம்முன் எழுந்து நிற்கின்றன. ஆனாலும் நாம் 2009 இரத்தக் குளியலுக்குப் பிறகு எந்தளவுக்கு முன்னேறி வந்துள்ளோம் எனத் தன்னாய்வு செய்ய வேண்டும். சிறிலங்காவை ஒரு கொடுங்கோல் சர்வாதிகரமென உலகம் இப்போது ஏற்றுக் கொள்கிறது. 2009இல் கொலையுண்ட ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்களின் விதியை அந்த அரசிடம் நம்பி ஒப்படைக்க முடியாது என நம்புகிறது. அப்படியானால், தமிழர்களின் அரசியல் வருங்காலத்தையும் சிறிலங்காவிடம் நம்பி ஒப்படைக்க முடியாது என்பதையும் உலகம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

இதைச் சாதித்துக் காட்டும் பொறுப்பு தமிழீழத்தில் குடும்பத் தலைமையை ஏற்று நடத்திவரும் ஆயிரக்கணக்கான பெண்களுக்கும், உலகெங்கும் புலம்பெயர்ந்து வாழும் லட்சக்கணக்கான பெண்களுக்குமே மிக அதிகம். ஆக, நாம் அனைவரும் போராட்டக் கால முனைப்பில் விடாது முயன்று, இழந்த பெண்ணுரிமையை மீட்டுக் காட்டுவோம்!

தமிழில்: நலங்கிள்ளி

# தருண் விசயின் தமிழ்க் காதல் நாடகம்

## தமிழினத்தைக் கருவறுக்கும் பார்ப்பனியச் சூழ்ச்சி வலை

“தமிழ்நாட்டின் சரித்திரப் பெருமைகளைப் பற்றியும், இலக்கிய வளங்களைப் பற்றியும் வடக்கில் இருக்கும் நாங்கள் தெரிந்து கொள்ளாமல் அறியாமை இருட்டிலேயே இருந்து விட்டோம்.”

“தமிழ்நாட்டைப் பற்றி வட இந்தியப் பள்ளிகளில் ‘இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் நடைபெற்ற மாநிலம்’ என்று மட்டுமே குறிப்பிடுகிறார்கள்.”

“வட மாநிலங்களில் உள்ள எல்லாப் பள்ளிகளிலும் தமிழை விருப்பப் பாடமாக்கித் தமிழ் படிக்க முன்வரும் மாணவர்களுக்கு ஊக்கத் தொகை கொடுக்க வேண்டும். அரசு அலுவலகங்களில் பணியாற்றுபவர்கள் தமிழ் மொழி படிக்க ஊக்கப்படுத்த வேண்டும். நாட்டின் ‘இரண்டாவது தேசிய மொழி’யாகத் தமிழை அறிவிக்க வேண்டும்.”

“திருவள்ளூர் தினத்தை இந்தியா முழுமையும் கொண்டாட வேண்டும். சென்னை உயர் நீதிமன்றத்தில் தமிழை வழக்காடு மொழியாக அறிவிக்க வேண்டும். ஏனெனில் குசராத்திலும் இராசத்தானத்திலும் அப்பிராந்திய மொழிகளே வழக்காடு மொழிகளாக உள்ளன. வட இந்திய மொழி மேலாதிக்கம் செய்து அரசு இயந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடாது.”

இந்த முத்துக்களை உதிர்த்திருப்பவர் யார் தெரியுமா? தருண் விசய்! உத்தராகண்டைச் சேர்ந்த பாரதிய சனதா கட்சி மாநிலங்களவை உறுப்பினர். அதிலும் அச்சு அசல் ஆர்.எஸ்.எஸ்.காரர்! அவரின் தமிழ் ஆராதனையைக் கேட்டு மாநிலங்களவையே பிரமித்துத்தான் போயிற்று. நாடே மூக்கில் விரல் வைத்து

நின்றது. தமிழ்நாட்டின் மஞ்சள் கறுப்புகளுக்கும் ஊசிபாசிகளுக்கும் தலைசுற்றி விட்டது. புகழ்மாலைகள் குவிந்தன. பாராட்டு விழாவே நடத்தி விட்டார்கள் நம் விருதுப் பிரியர்கள்.

தருண் விசயையும் அவரது ஆர்.எஸ்.எஸ். கொள்கையையும் அறிந்தவர்கள் இந்த உத்தரகாண்டியரின் தமிழ்ப் புகழ்ச்சியில் மயங்கி விட மாட்டார்கள். இந்த வாய்ச்சொல்லின் அகம்புறம் என்ன? என்று நாமும் கொஞ்சம் பார்க்கலாம்.

இந்தியாவை ஆண்டு வந்த காங்கிரசுக் கட்சி தன் மக்கள் விரோதச் செயல்களாலும் ஊழல் தாண்டவத்தாலும் நரேந்திர மோதி தலைமையில் பாரதிய சனதாக் கட்சியை ஆட்சிக்குக் கொண்டு வந்து விட்டது. தமிழ்நாட்டில் மாநில ஆட்சியைக் கைப்பற்றி விட வேண்டும் என பாசக துடியாய்த் துடிக்கிறது. அதற்கான சூழலை உருவாக்கத் தனது மூளையைக் கசக்கிக் கசக்கித் திட்டம் போடுகிறது.

தமிழ்நாட்டில் நுழைந்த நாள் தொட்டு ஆர்.எஸ்.எஸ் அமைப்பும் பாசகவும் தலைதூக்க முடியாமல் திணறிக் கொண்டிருக்கின்றன. பட்டுப்போகாத தமிழ் உணர்வினாலும் பெரியார் ஆழ உழுது நீதிப் பயிர் வளர்த்த மண் என்பதாலும் தமிழ்நாட்டில் இந்துத்துவத்தால் வேர்பிடிக்க முடியவில்லை.

ஆனாலும், தமிழ் மொழி, தமிழ் இனம், தமிழ் நாடு என்று தமிழ்ப் பெருங்கூட்டம் எழுச்சி கொண்டு விடக் கூடாது என்பதில் பார்ப்பன சங் பரிவாரக் கும்பல் குறியாக உள்ளது. பகையாக நின்று சாதிக்க முடியாமற்போனதை ‘நண்பேன்டா’ நடிப்பு நடித்து அரவணைத்துக்

கழுத்தறுக்க ஆர்எஸ்எஸ் கைத்தடி ஒன்றைக் களம் இறக்கியுள்ளது. அந்தக் கைத்தடியின் பெயர்தான் தருண் விஜய்.

வளர்ச்சி என்றால் மோதி, மோதி என்றால் வளர்ச்சி என்று இந்துத்துவ ஆற்றல்களும் பெருமுதலாளிய ஊடகங்களும் பதவிக்கு ஏங்கிய கூட்டணிக் கட்சிகளும் நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் பரப்புரை செய்தன. அதானிக் குழுமம் மட்டுமே மோதியை ஊடகங்கள் மூலம் இந்தியக் கதாநாயகனாய்த் தூக்கிநிறுத்த முப்பதாயிரம் கோடி செலவு செய்தது. இதோ, மோதி தலைமையிலான பாசக நம்மை ஆண்டு கொண்டுள்ளது.

“வளர்ச்சி என்று அதிகார வர்க்கம் கூறுவது பூர்விக மக்களின் நிலத்தை, பண்பை விற்பனை செய்வது” என்பார் மெக்சிகோ புரட்சியாளர் தோழர் மார்கோஸ். இது எத்துணைப் பெரிய உண்மை என்பதற்கு செப்படி வித்தைக்காரர், ஆப்கோ (பட) நிறுவன நடிகர், முன்னாள் குசராத் முதல்வர் மோதியின் சொற்களும் செயல்களும் அப்பட்டமான சான்றுகள். மோதியின் அயராத அயல்நாட்டுப் பயணங்களே இந்தியாவைப் பன்னாட்டுப் பெருங்குழுமங்களிடம் கூவிக் கூவி ஏலம் விடுவதற்காகத்தான்.

இந்த வளர்ச்சி மாய்மாலத்திற்குத் தூப மிடத்தான் இந்தியத் தேசிய உணர்ச்சி! இதுதான் முன்பு காங்கிரசும் இப்போது பாசகவும் இந்தி மொழிக்குத் தரும் முக்கியத்துவத்துக்குப் பின்னணி. இந்தியத்துவத்துக்கு இந்தி! அதற்கு முட்டுக்கொடுக்கும் இந்துத்துவத்துக்கு சமற்கிருதம்! இந்த நஞ்சை மறைக்கத்தான் தமிழ்ப் பஞ்ச மிட்டாய் கொடுக்க முனைகிறார் தருண் விஜய்!

மைய அரசு நிறுவனங்களில், சமூக வலைத் தளங்களில் இந்தியைப் பயன்படுத்த வேண்டும்; சி.பி.எஸ்.சி. பள்ளிகளில் சமஸ்கிருத வாரம் கொண்டாட வேண்டும்; இனி ஆசிரியர் தினம் என்பது குரு உத்சவ்; பல்கலைக்கழக உணவு விடுதிகளில் உணவு அட்டவணை இந்தியில் மட்டுமே இருக்க வேண்டும்; உலக மொழிகளின் தாய் சமற்கிருதம் என்பதால் கேந்திரிய வித்யாலயாவில் ஜெர்மனுக்குப் பதிலாக சமற்கிருதம் படிக்க வேண்டும்; நாடெங்கிலும் இந்தி மையங்கள் அமைத்து இந்தி கற்பிக்க வேண்டும். இந்தத் திட்டங்களில் ஒன்றே ஒன்றையாவது தருண் விசய் எதிர்க்கின்றாரா? அப்படி எதிர்த்தால்



தருண் விசயுடன் வைரமுத்து

தருண் விசயின் தமிழ்த் துதியை நாமும் கொஞ்சம் மெச்சலாம்.

இந்த இந்தித் திணிப்பும் சமற்கிருதத் துடிப்பும் ஏன்? இந்துத்துவ இந்தியாவைக் கட்டியமைப் பதற்காக! இந்தி என்பது திருத்தப்பட்ட கரிபோலி. அதாவது கரிபோலியில் உள்ள அரபு, பார்சி, உருது மொழிகளைக் களைந்து சமற்கிருத மயமான இந்தியை இந்தியமயமாக்கி இந்து-இந்தி-இந்தியாவைக் கட்டியமைப்பதே மோடி அரசின் வேலைத் திட்டம்! அவருக்கு ஆர். எஸ்.எஸ். இட்ட பணி!

மோதி அரசு இந்தியைப் பரப்புகிறது, தருண் விசய் தமிழைப் புகழ்கிறார் என்றால் என்ன பொருள்? இந்துத்துவ இந்தித் தூண்டிலில் நம்மைச் சிக்கவைக்கவே தமிழ்ப் புழுவை பயன்படுத்துகிறது பார்ப்பனிய மூளை என்று பொருள். இதன் மூலம் தமிழ்நாட்டை பாசக கோட்டையாக்கி விடலாம் என்பது அவர்களின் கனவு!

யாருக்காவது இது குறித்து ஐயம் எழுமானால் இந்தத் தருண் விசய் குறித்துச் சில உண்மைகளை நாம் தெரிந்து கொள்வது நலம்.

தருண் விசய் இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேல் பஞ்ச ஜன்யா என்னும் ஆர்.எஸ்.எஸ். ஏட்டின் ஆசிரியர். ஆர்.எஸ்.எஸ். மதவெறிப் பேச்சுகளை நிதானமான, நயத்தக்க நாகரிக நடையில் எழுதும் வித்தைக்குச் சொந்தக்காரர். பார்ப்பனப் பாசிசக் கூடாரமான சியாமா பிரசாத் முகர்ஜி ஆய்வு மையத்தின் இயக்குநர்.

தமிழுக்காக மாநிலங்களவையில் பேசிய தருண் விஜய் சென்ற காங்கிரசு ஆட்சிக் காலத்தில் ஆங்கில நாளிதழுக்கு எழுதிய கட்டுரையின் வரிகளைப் படித்தறிவோம்:

“சமற்கிருத மொழியை நீக்கி விட்டால் இந்தியத் தேசிய உணர்வே அழிந்து போய் விடும். பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை, குழந்தைக்குப் பெயர் சூட்டுவது, திருமணம் ஆகியன முதல் மரணத்துக்குப் பிறகான சொர்க்கத்துக்கு நுழைவுச் சீட்டு பெறும் வரை ஒவ்வொன்றுக்கும் சமற்கிருதம் இன்றியமையாதது. சமற்கிருதம்தான் இந்தியா. இந்தியாவை ஒருங்கிணைக்கும் சக்தியும் அது தான். உயர் பதவிகளும் சமூகத்தில் உயர் தகுநிலையும் பெறுவதற்கு சமற்கிருதம் படித்திருக்க வேண்டும் எனும் நிலை ஒரு காலத்தில் இருந்தது. அந்தக் காலத்தை நாம் மீண்டும் உருவாக்க வேண்டும்.” (டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா, 2013 ஆகஸ்டு 23.)

தருண் விசய் ‘தமிழ் போற்றி’ பாடும் இப் போதும் கூட தன் வலைப் பக்கங்களில் மேற் சொன்ன வடமொழிவெறிக் கருத்துகளைத்தான் பதிவிட்டு வருகிறார் என்பதைக் கவனம் கொள்வோம்.

தமிழகத்தில் தருண்விசய்க்குப் பாராட்டு விழா நடத்துகிறவர்கள் அவரிடம் சில கேள்விகளுக்குப் பதில் வாங்கித் தரட்டும். தமிழ் இரண்டாவது தேசிய மொழி என்றால் இந்தி எப்போது முதல் தேசிய மொழி ஆயிற்று? இந்திய அரசமைப்பில் தேசிய மொழி என்ற ஒன்றே கிடையாது என்பதைப் பேசத் தயங்குவது ஏன்? இது ஒருபுறமிருக்க இரண்டாவது என இந்திக்கு அடுத்த நிலையைத் தமிழுக்குத் தருவது எப்படி மொழிச் சமத்துவம் ஆகும்? இந்தி, தமிழை மட்டும் தேசிய மொழிகள் என ஏற்கச் சொல்வது மற்ற மக்கள் மொழிகளின் மீது இவ்விரு மொழிகளையும் திணிப்பதாகாதா?

தருண் விசய் தாம் சொல்லும் தமிழ் சார்ந்த கருத்துகளுக்கான சட்ட நடவடிக்கைகள் எதுவும் தொடங்க இதுவரை கோராமல் இருக்கக்

காரணம் என்ன? இந்திதான் இந்தியாவின் ஆட்சி மொழி எனச் சொல்லும் அரசமைப்பின் 17ஆம் உறுப்பு குறித்து அவர் கருத்தென்ன? அதில் அவர் சொல்வதற்கேற்ற திருத்தங்களை மாநிலங்களவையில் முன்மொழியத் தயாரா? இந்தி மேம்பாட்டுக்காக மட்டும் அரசு அறிவித்துள்ள திட்டங்கள் குறித்து ஏன் எந்தக் கேள்வியும் எழுப்பவில்லை? இந்திய அரசின் இந்தி, சமற்கிருத ஊக்குவிப்பு அறிவிப்புகளை ஆதரிக்கிறாரா, எதிர்க்கிறாரா? ஆதரிக்கிறார் என்றால் தமிழ் மொழிக்காக இதுபோன்ற எதையும் அரசு அறிவிக்காதது குறித்து ஏன் இன்னும் கேள்வி எழுப்பவில்லை? இந்தக் கேள்விகளுக்கு மௌனம்தான் விடை என்றால் இந்தப் பேர்வழி தமிழ் குறித்துப் பேசுவதில் என்ன பொருள் இருக்கிறது? ஒரு மொழிக்கு உறுதியான செயலும் ஒரு மொழிக்கு வெறும் வாய்ச் சொல்லம்தான் கருத்தும் என்றால் அது ஏமாற்று இல்லையா? அரசு ஊழியர்கள் இந்தி படிக்க ஊக்கத் தொகை தருகிறது மோடி அரசு. அதேபோல் வடநாட்டில் தமிழ் படிக்கும் அரசு ஊழியர்களுக்கு ஊக்கத் தொகை தர வேண்டும் என்று கேட்பாரா தருண்? காசி-பனாரஸ் இந்துப் பல்கலைக் கழகங்களில் 1945ஆம் ஆண்டு தமிழ்த் துறை தொடங்கப்பட்டு இரண்டு தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் பணியில் நியமிக்கப்பட்டனர். ஆனால், இன்று அந்த இடங்கள் நிரப்பப்படாமல் உள்ளன. அங்கு மட்டுமா... ஆக்ரா, மீரத், கான்பூர், அலகாபாத், பாட்டியாலா, சண்டிகர், கௌகாத்தி, இலக்னோ, அலிகார், கொல்கத்தா ஆகிய ஊர்களில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலும் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் இல்லை. காசி சம்பூர்ணானந்தா சமற்கிருதப் பல்கலைக்கழகம், காசி வித்யா பீடம் ஆகிய இடங்களிலும் தமிழ்த் துறைக்கான பேராசிரியர்கள் நியமிக்கப்படவே இல்லை. இவை குறித்து தருண் விசயின் சொல்லும் செயலும் என்ன?

சமற்கிருதம் போல் அல்லாமல், தமிழ் மொழி மக்களிடையே உயிர்ப்போடு நின்றிலங்கும் பெருமைக்குரிய தனித்துவமிக்க மொழி. பார்ப்பன பாசிஸ்டுகள் கொண்டு புதைக்கத் திட்டமிட்டுச் செய்த சதிகளைத் தாண்டித் தீயுண்ட தங்கமாய் சீரிளமைத் திறம் குன்றா மொழி. அதை கண்டுதானே கால்டுவெல்லே தமிழைத் திராவிட மொழிகளின் தாய் என வியந்தார். இந்தப் பார்ப்பனியச் சதியின் ஆணிவேரில் வெந்நீர் ஊற்றிய கால்டுவெல்லைத் தூற்றியவர்களுக்கு திடீர்த் தமிழ்க் காதல்!

உலகில் தோன்றிய முதல் மனிதன் தமிழன். அவன் பிறந்தகம் குமரிக் கண்டம் என வரலாற்றியல் ஆய்வுகள் சொல்கின்றன. இந்துத்துவவாதிகளுக்கு இப்போதுதான் தமிழின், தமிழ் நாட்டின் தனித்துவ வரலாறு தெரிய வருகிறதா? இங்குதான் பார்ப்பனியத்தின் சூழ்ச்சி குடுமி போட்டிருக்கிறது. மோதி அரசின் இந்தி, சமற்கிருத வந்தினிப்பை எதிர்க்கும் சனநாயக உரிமையின் கூர்முனையை மழுங்கடித்துச் சிதைத்து அழிப்பதோடு தமிழையும் தமிழ் மரபையும் பார்ப்பனியக் கருதுகோளுக்கு ஏற்ப நிறுவனமயப்படுத்தும் சூழ்ச்சியே இவர்கள் பேசும் தமிழ்ப் பெருமையின் பின்புலம்!

1938ஆம் ஆண்டு கல்வியில் இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்துத் தமிழினம் போர்க் கோலம் பூண்டெழுந்தது. 1965ஆம் ஆண்டு இந்தி ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தை எதிர்த்துத் தமிழகத்தின் பட்டித் தொட்டி எங்கும் போராட்டங்கள் வெடித்தன. இளைஞர்கள் பலர் தங்கள் தேக்குமரத் தேகத்தைத் தீக்கிரையாக்கிக் கொண்டனர். நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்து இன்னுயிர் ஈந்தனர். அவர்களை நெஞ்சில் ஏந்தி அவர்களின் 'தமிழ் வாழ்க' எனும் பதாகையை அழுந்தப் பிடித்துத் தொடர்ந்து போராட வேண்டிய தேவையை மோதி அரசு அன்றாடம் நமக்கு உணர்த்திக் கொண்டுள்ளது.

இந்திதான் இந்தியாவின் ஆட்சி மொழி எனும் அநீதியைத் தமிழர்களாகிய நாம் ஒரு போதும் ஏற்பதற்கில்லை. இந்தியா முழுமையும் மக்கள் பேசும் அனைத்து மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாக வேண்டும் என்பதே இயல்பான சனநாயகக் கோரிக்கை. இந்தியக் கட்டமைப்பில் அதற்கு இடமில்லை என்றால் அதற்கேற்ற கட்டமைப்பு எதுவோ அதை உருவாக்கப் போராட வேண்டும். இந்து-இந்தி-இந்துஸ் தானத்தை உருவாக்கத் துடிக்கும் மோதிக் கும்பலுக்கு எதிராகத் தமிழ்-தமிழினம்-தமிழ்நாடு எனும் இயற்கை நீதி சார்ந்து சமூக அறிவியலுக்கு ஏற்ப தமிழ்த் தேசியச் சமூகநீதியைக் கட்டி யெழுப்புவோம். இந்துத்துவத்துக்கு தமிழ்த் தேசியமே சரியான எதிர் விடை. தமிழே தமிழ் நாட்டின் ஆட்சி மொழி, கல்வி மொழி, வழக்காடு மொழி, வழிபாட்டு மொழி என்ற சமூகநீதிக் கொள்கை வெல்லப் பாடாற்றுவோம்.

முன்னாள் பாசக பிரதமர் வாசுபேயி அவர்களைக் கவி சாம்ராட் என அழைத்த கருணாநிதியின் அன்புத் தம்பி கவிஞர் வைரமுத்து

தலைமையில் தருண் விசய்க்குப் பாராட்டு விழா நடைபெற்றுள்ளது. கருணாநிதி, இராமதாசு, வைகோ ஆகியோர் தருண் விசய்க்கு வாழ்த்தும் பாராட்டும் தெரிவிக்கின்றனர். பாசகவின் சூழ்ச்சியால் நமது உரிமைகள் களவாடப்படுவது குறித்தோ, இந்துத்துவக் கருத்தியல் திணிப்புக் குறித்தோ கண்டும் காணாது இருந்து கொண்டு, இதற்குப் பாராட்டும் வாழ்த்தும் தெரிவிப்பது அறிவு நாணயமற்ற கயமை. இதனால் நம்மினத்திற்குப் பேரிழப்பே ஏற்படும் என எச்சரிக்கிறோம்.

பார்ப்பனியத்தை எதிர்த்த புத்தரை விஷ்ணுவின் அவதாரம் என்பர்... அண்ணல் அம்பேத்கரை இந்திய அரசமைப்பின் சிற்பி என்று மட்டும் தூக்கிப் பிடித்து அவரையும் இந்துக்களின் தலைவர் என அடையாளப்படுத்தத் தொடந்து முயல்கின்றனர். அதைப் போலவே திருவள்ளுவரையும் முனிசிரேஸ்டராக்க முயற்சி மேற்கொள்கின்றனர். பார்ப்பனியத்தை எதிர்க்கும் இனங்களையோ மொழிகளையோ எதிர்த்து அழிப்பது இயலாமல் போனால் அரவணைத்து அழிப்பதைப் பார்ப்பனர்கள் வரலாறு எங்கும் பின்பற்றி வந்துள்ளனர். இந்தச் செயல்முறைக்குக் கிடைத்த பொருத்தமான துருப்புச் சீட்டுதான் கவிஞர் வைரமுத்து. தருண் விசயின் தமிழ் பேச்செனும் கபட வலைவீச்சில் வைரமுத்து சிக்குண்டு விட்டாரா? அல்லது நாளை தனக் கென்று உயரிய விருதுகள் மோதி அரசிடமிருந்து தேடி வரும் என்ற கணக்கா? தொலைநோக்குப் பார்வை இல்லாதவரா கவிப்பேரரசர்?

இந்தியாவின் மற்ற மாநிலங்களைப் போல் தமிழ்நாட்டையும் பாரதிய சனதாவின் வசமாக்கிக் கருவறுக்கும் திட்டத்தின் கைக்கருவி தருண் விசய். தமிழைக் கொண்டு உள்நுழைந்து தமிழ் நாட்டை இந்துத்துவத் தளமாக்கும் முயற்சியை முறியடிப்போம். இந்த முயற்சியை மேற்கொள்ளும் பார்ப்பனிய பாசிஸ்ட்டுகளுக்கு எவர் கவரி வீசினாலும் எதிர்த்து நிற்போம்..

கெஞ்சுவதில்லை பிறர்பால் எவர்செய்  
கேட்டினுக்கும் அஞ்சுவதில்லை  
மொழியையும் நாட்டையும் ஆளாமல்  
துஞ்சுவதில்லை எனவே  
தமிழர் தோளெழுந்தால் எஞ்சுவதில்லை  
உலகில் எவரும் எதிர்தின்றே!

- பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார்



# தமிழ்த் தேசம்

2014 மட்டி-வந்திமை முடிவாகி ஆசிரியர் திரை நியாகு அச்சுப்பணிகள் முடிவாகி 10/-

**ஆசிரியர்:**

தோழர் தியாகு

**ஆசிரியர்க் குழு:**

நலங்கிள்ளி, இரா. பாலன்

**வடிவமைப்பு:**

சு. கதிரவன்

**அச்சாக்கம்:**

தமிழ்த் தேசம் அச்சப் பணிகள்,  
சென்னை

வட அமெரிக்கா மற்றும் கனடாவில்

எல்லாத் தொடர்புகளுக்கும்:

தோழர் கோபால்

பத்திரிக்கையாளர், எழுத்தாளர்

மின்ம அஞ்சல்:

arumugamgopal9@gmail.com,

பேசு: 0014166667357,

+13023573644, +4167669544

**வலைத்தளம்:**

www.tamilthesam.org

**தமிழ்த் தேசம் காண:**

www.keetru.com

**முகநூல்:**

தமிழ்த் தேசிய விடுதலை இயக்கம்

thozharbharathi@gmail.com

**மின்ம அஞ்சல்:**

samooganeethithamizhthesam@gmail.com

எல்லாத் தொடர்புகளுக்கும்:

வே.பாரதி (9865107107)

எம்.சி.ஏ இல்லம் 2 ஆவது மாடி,

120/1, முல்லைத் தெரு, பெரியார் பாதை,

குணைமேடு, சென்னை-94

thozharbharathi@gmail.com

ஒரிதழ் : ரூ.10; ஓராண்டு : ரூ.120;

ஆராண்டு : ரூ.600; வாழ்நாள் : ரூ.1200

**அட்டைக் கருத்துப்படம்:**

கார்ட்டினிஸ்ட் பாலா

## செவ்வணக்கம் தோழர் எம். எஸ். பாண்டியன்



பெரியாரையும் அவரது சுயமரியாதைக் கருத்துக்களையும் ஆங்கிலம் பேசும் உலகுக்கு எடுத்துச் சென்றவர்களில் ஒருவர் பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எஸ். பாண்டியன். தில்லி ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியராக இருந்தவர்.

இந்தியாவின் புகழ்பெற்ற இதழான எக்கனாமிக் அண்ட் பொலிட்டிகல் வீக்லி என்ற இதழில் 1980களிலிருந்தே ஆய்வுக்கட்டுரைகளை எழுதிவந்த பாண்டியன், பொருளியல்துறை மட்டுமின்றி, பண்பாட்டு ஆய்வுத் துறையிலும் தனது அக்கறையைச் செலுத்தினார்.

பார்ப்பனர்-பார்ப்பனரல்லாதார் (Brahmin-Non Brahmin) என்ற அவரது அண்மையப் புத்தகம் பல பதிப்புகளைக் கண்டது. பாண்டியனுக்கு உடல்நலக்குறைவு ஏற்பட்டு அகில இந்திய மருத்துவ அறிவியல் கழகத்தில் (ஏ.ஐ.ஐ.எம்.எஸ்) சேர்க்கப்பட்டு 2014 நவம்பர் 10ஆம் நாள் திங்கள் கிழமையன்று காலமானார். எம்.எஸ். பாண்டியனுக்கு வயது 57.

# சிங்களாத் தேர்தலில் தமிழர்ப் பங்கு

- தோழர் தியாகு

**யா**ணை வரும் பின்னே மணி ஓசை வரும் முன்னே என்பது போல், இலங்கையில் அதிபர் தேர்தல் அறிவிக்கப்படுவதற்கு முன்பே, யாரை ஆதரிப்பது, யாரை எதிர்ப்பது, எப்படி எதிர்ப்பது என்ற சுழலும் சொற்போர் தொடங்கிவிட்டது.

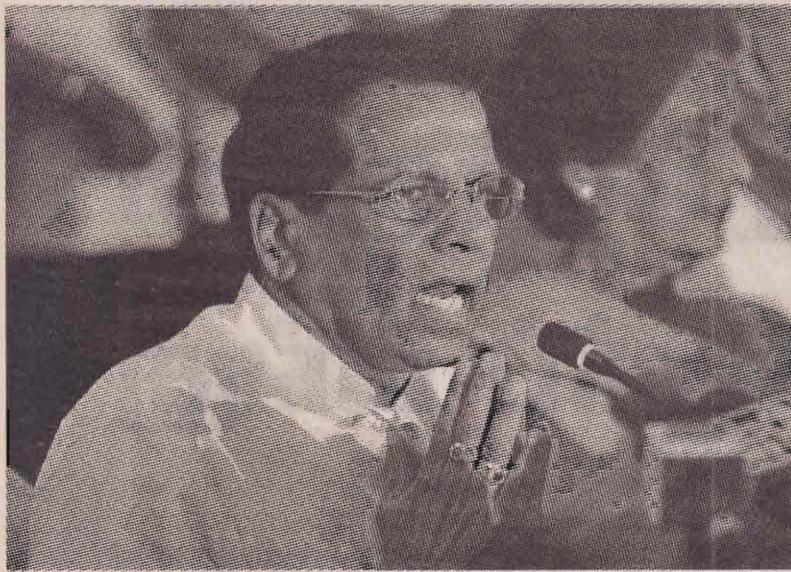
அதிபர் மகிந்த இராசபக்சே இப்போது இரண்டாம் பதவிக் காலத்தில் இருப்பவர்; இப்போது மூன்றாம் பதவிக் காலத்தின் மேல் கண் வைத்துவிட்டார். இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட பதவிக் காலங்களுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட அரசமைப்புச் சட்டப்படித் தடையில்லை என்று இலங்கை உச்ச நீதிமன்றத்தில் உத்தரவும் வாங்கி விட்டார். உரிய நாள் வரை காத்திராமல் 2015 தொடக்கத்திலேயே அவசரமாகத் தேர்தல் நடத்தி வெற்றி பெற்று விடலாம் எனபது அவர் கணக்கு!

இராசபக்சே நடத்துவது சிங்களப் பேரினவாத ஆட்சி மட்டுமன்று, பாசிச ஆட்சி, குடும்ப ஆட்சி என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி. மகிந்தாவின் இளவல்கள் பசி, கோத்தபயா, மகன் நமல் உள்ளிட்ட இராசபக்சே குடும்ப உறுப்பினர் ஒவ்வொருவரும் ஏதேனும் ஓர் அதிகாரப் பதவியில் அமர்ந்திருக்கக் காணலாம்.

ஐக்கியத் தேசியக் கட்சி உள்ளிட்ட சிங்கள எதிர்க் கட்சிகள் மட்டுமல்ல, 2005 தேர்தலில்

இராசபக்சேயின் கூட்டணிக் கட்சிகளாக இருந்த ஜனத விமுக்தி பெரமுனா, ஜதிக ஹெல உருமையா ஆகியவையும் இப்போது இராச பக்சேவுடன் முரண்பட்டு நிற்கின்றன. சிங்கள இடதுசாரிகளுக்கும் வலதுசாரிகளுக்கும் கூட இராசபக்சே எதிர்ப்பில் ஒத்தக் கருத்தே காணப் படுகிறது. இராசபக்சேயின் சொந்தக் கட்சியான சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியிலேயே சந்திரிகா முதலான பெருந்தலைகள் இராசபக்சேயை எதிர்க்கின்றனர். எல்லாவற்றுக்கும் உச்சமாக அதே கட்சியைச் சேர்ந்த மைத்திரிபலா பொது வேட்பாளராக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளார். தாம் அதிபராக்கப்பட்டால் இரணில் விக்கிர மசிங்கேதான் பிரதமர் என்று அவர் அறிவித் துள்ளார்.

ஆக, பெரும்பலான சிங்கள எதிர்க்கட்சிகளும், ஆளும் கட்சியிலேயே இராசபக்சே எதிர்ப் பாளர்களும் இராசபக்சே மீண்டும் பதவிக்கு வரவிடாமல் தடுப்பதற்கு வியூகம் வகுக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். எல்லாக் கட்சிகளும் சேர்ந்து இராசபக்சேயை எதிர்த்து ஒரு பொது வேட்பாளரை நிறுத்துவதே அவர்களின் அடிப் படையான தேர்தல் உத்தி. யார் அந்தப் பொது வேட்பாளர்? இரணில் விக்ரமசிங்கே, முன்னாள் படைத் தளபதி சரத் பொன்சேகா, சந்திரிகா இவர்களில் யாருமில்லை, மைத்திரிபலாதான் என்று தெளிவாகிவிட்டது.



இராசபக்சேக்கும் அவரை  
எதிர்ப்பவர்களுக்கும்  
இடையிலான கொள்கை  
வேறுபாடு எனப்படுவது  
என்ன? ஒன்றே ஒன்றுதான்:  
அதிபர் ஆட்சிமுறையா,  
நாடாளுமன்ற  
ஆட்சிமுறையா?

இராசபக்சேக்கும் அவரை எதிர்ப்பவர்களுக்கும் இடையிலான கொள்கை வேறுபாடு எனப்படுவது என்ன? ஒன்றே ஒன்றுதான்: அதிபர் ஆட்சி முறையா, நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறையா? வேறுவிதமாகச் சொன்னால், வட அமெரிக்காவில் இருப்பது போன்ற ஆட்சிமுறையா? அல்லது பிரித்தானியாவில் இருப்பது போன்றதா? பிரதமர் தலைமையிலான ஆட்சிமுறைதான் 1972 அரசமைப்பின்படி ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1978இல் ஐக்கியத் தேசியக் கட்சியின் ஜே.ஆர். ஜெயவர்தனாதான் புதிய அரசமைப்பைக் கொண்டு வந்து அதிபர் ஆட்சிமுறையை நுழைத்தார். இப்போது அந்த ஆட்சிமுறையைப் பிரதமர் ஆட்சிமுறையாக மாற்றப் போவதாக உறுதியளிப்பவர் அதே கட்சியின் இரணில் விக்கிரமசிங்கே.

ஆட்சிமுறை எதுவானாலும் ஏற்படப் போவது சிங்கள ஆட்சிதான். ஏனென்றால் சிறிலங்காவின் ஒற்றையாட்சி அரசமைப்பில் மாற்றம் அல்லது திருத்தம் செய்வது பற்றி இரு சிங்களத் தரப்புகளில் எதுவும் ஒப்புக்குக் கூடப் பேசவில்லை.

பொது வேட்பாளர் பற்றிப் பேசுகின்ற எந்த சிங்களக் குழுவும் ஒரு தமிழரின் பெயரை முன் மொழிவது பற்றி எண்ணிக் கூடப் பார்க்கவில்லை. மக்களுக்காக மக்களால் நடத்தப்படும் மக்களாட்சி என்பது சிறிலங்காவைப் பொறுத்த வரை சிங்களருக்காக சிங்களரால் நடத்தப்படும் சிங்கள ஆட்சியே என்பதற்கு இதுவே போதிய சான்று. இத்தனைக்கும் நம்மவர்கள் சிலர் விவரம்

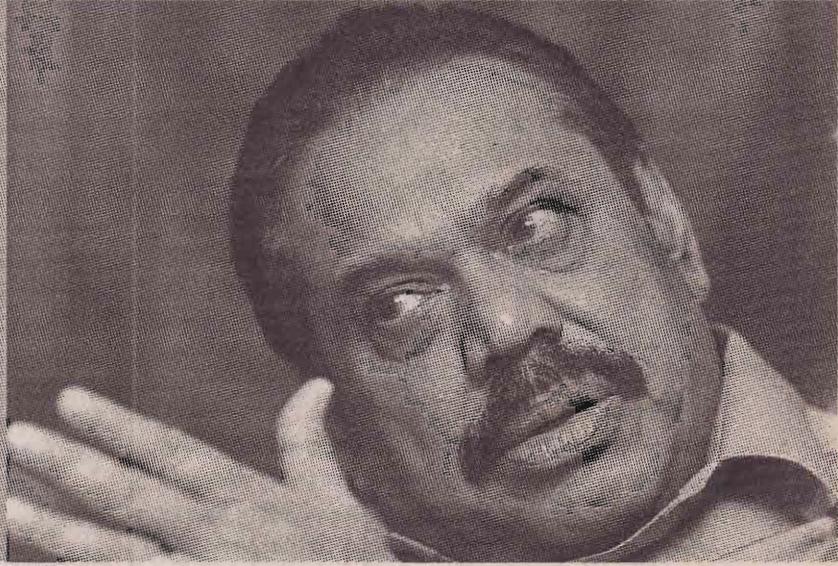
தெரியாமல் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது போல் இலங்கையில் தமிழர் ஒருவர் அதிபர் அல்லது ஆட்சித் தலைவர் ஆவதற்குச் சட்டத் தடை ஒன்றுமில்லை.

சிங்களத் தேர்தலின் முடிவைத் தமிழர்களால் தீர்மானிக்க முடியாது என்பதைக் கூறத் தேவையில்லை. ஆனால் இராசபக்சேயைத் தோற்கடிப்பதற்காக அவருக்கு எதிரான பொது வேட்பாளரை ஆதரிக்கலாம் என்று சில தமிழன்பர்கள் முன்மொழிகின்றார்கள். அவர்கள் முன்வைக்கும் முதன்மையான வாதத்தைப் பார்ப்போம்...

1995இலும் 2005இலும் தேர்தல் புறக்கணிப்பு செய்தது தவறு. மீண்டும் அதே தவற்றைச் செய்யக் கூடாது. 1995இல் வெறும் 10,744 வாக்குகள் பெற்ற டக்லஸ் தேவானந்தா கட்சி ஒன்பது உறுப்பினர்களை நாடாளுமன்றத்துக்கு அனுப்ப முடிந்தது. 2005இல் நாம் தேர்தலைப் புறக்கணித்ததால்தான் இராசபக்சே வெற்றி பெற்றார். மீண்டும் அதேபோன்ற தவறு இப்போதும் நிகழக் கூடாது. இராசபக்சேவைத் தோற்கடிக்கும் வாய்ப்புள்ளபோது தேர்தலைப் புறக்கணிப்பது தற்கொலைக்குச் சமம்.

நாம் இதை மறுக்கிறோம். நம்முடைய போராட்டம் தேசிய விடுதலைக்கான போராட்டம் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. தேவானந்தா கட்சியின் வெற்றியைத் தடுப்பதற்காக நாமும் தேர்தலில் பங்கேற்றிருந்தால் விடுதலைப் போருக்கு

தமிழ்த் தேசியக்  
கூட்டமைப்பு மைத்ரிபலாவை  
ஆதரித்தால் அதைக்  
காட்டியே இராசபக்சே  
சிங்கள வாக்குகளை  
அள்ளிக்கொண்டு போய்  
விடுவார். இதுதான்  
சிங்களப் பேரினவாதத்தின்  
வேதியல்.



அதனால் என்ன நன்மை கிடைத்திருக்கும்? டக்ளசைத் தோற்கடிக்க நம் சில புதிய டக்ளசுகளைத் தோற்றுவித்திருப்போம், அவ்வளவுதான். உங்கள் தர்க்கத்தை ஜெயவர்த்தனா கொண்டுவந்த மாவட்டக் கவுன்சில் திட்டத்துக்குப் பொருத்திப் பாருங்கள். தமிழீழத் தனியரசுக்கு 1977 தேர்தலில் சனநாயகக் கூட்டளை பெற்ற தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணியினர் செயவர்த்தனாவின் மாவட்ட கவுன்சில் பதவிகளுக்குப் போட்டி யிட்டதை நாம் துரோகம் என்றே வரையறுத்துக் கண்டித்தோம். நாம் போட்டியிடாவிட்டால் அரசுக்கு வேண்டியவர்கள் பதவிக்கு வந்து விடுவார்கள் என்ற வாதத்தை நாம் ஏற்கவில்லை. நம் குறிக்கோளுக்குப் பொருத்தமான களத்தில் தான் நாம் போராட முடியும்.

2005 அதிபர் தேர்தலை நாம் புறக்கணித்ததால் தான் இராசபக்சே வெற்றி பெற முடிந்தது என்பது பலரும் பல காலமாகச் சொல்லி வருவது. இந்து ஆங்கில நாளேடு இது குறித்து எழுதிய ஆசிரிய உரையை மறுத்து அப்போதே தமிழர் கண்ணோட்டம் ஏட்டில் நான் எழுதியிருந்தேன். தமிழர்கள் தேர்தலில் பங்கேற்று இரணிலை ஆதரித்திருந்தால், அவர் வெற்றி பெற்றிருப்பார் என்று வாதத்துக்காக வைத்துக் கொண்டாலும் அவர் இராசபக்சே போல் செய்திருக்க மாட்டார் என்று நம்புவதற்கு என்ன ஆதாரம்? 2002 போர்நிறுத்தப் புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையைக் கிஞ்சிற்றும் மதிக்காமல் போருக்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தவர்தானே அவர்?

ஒட்டுக் குழுக்களின் ஆயுதங்களைப் பறிப்பதாக உறுதியளித்து விட்டு, அதற்கு மாறாகக் கருணாவை வளைத்து ஒரு புதிய துரோகப் படையை உருவாக்கியது யார்? அதியுயர் பாதுகாப்பு மண்டலங்களைக் கலைப்பதாக உறுதியளித்து விட்டு அவற்றை வளர்த்து வலுப்படுத்தியது யார்? தலைவர் பிரபாகரன் இரணிலுக்கு வாக்குக் கேட்டிருந்தால் அது விடுதலைப் போருக்கே இழுக்காகி விடாதா? இராசபக்சேயையும் நம்பாதே, இரணிலையும் நம்பாதே, சிங்களத் தேசத் தேர்தலில் தமிழ்த் தேசம் செய்வதற்கொன்றுமில்லை என்பதுதானே சரியான ஏரணமாக இருக்க முடியும்?

போரின் வழியாக அமைதி (peace thro' war) என்று விபரீத விளக்கம் கொடுத்து ஜெயசிக்குறு போர் நடத்திய சந்திரிகா கூட இப்போது இராசபக்சேக்கு எதிராகத்தான் இருக்கிறார். சிங்களப் பேரினவாத வெறியர்களில் பெரிய தீமை, சிறிய தீமை என்றெல்லாம் பிரித்துப் பேசுவதற்கு ஆதாரம் எதுவுமில்லை. கருநாகத்தில் எது திருநாகம்? எரிகிற கொள்ளியில் எது நல்ல கொள்ளி?

அடுத்த கேள்வி: தமிழர்கள் தேர்தலைப் புறக்கணிக்காமல் இரணிலுக்கு வாக்களித்திருந்தால் அவர் வெற்றி பெற்றிருப்பாரா? இரணில் கூட சென்னையில் இப்படித்தான் பேட்டியளித்தார். பிரபாகரன் செய்த முட்டாள்தனம் (அதாவது தேர்தல் புறக்கணிப்பு) முள்ளிவாய்க் கால் அவலத்திற்கு ஒரு காரணம் என்றார்.



ரணில் விக்கிரமசிங்கே

சந்திரிகா குமாரதுங்கா

உடனே கலைஞர் கருணாநிதியும் அவர் கருத்தை வழிமொழிந்தார். ஆனால் உண்மை என்ன? தமிழர்கள் இரணிலுக்கு வாக்களித்திருந்தால் அந்த அளவுக்கு இன்னுங்கூட அதிகமாகவே சிங்களர்கள் அவரை எதிர்த்து வாக்களித்திருப்பார்கள். அவர் படுதோல்வி அடைந்திருப்பார். பிரபாகரனின் ஆதரவு பெற்றவருக்கா உங்கள் வாக்கு? என்று கேட்டாலே போதும் இராசபக்சேக்கு சிங்களர்கள் இன்னும் பெரிய வெற்றியைத் தந்திருப்பார்கள். போர் முடிந்த பின் நடந்த தேர்தலில் சரத் பொன்சேகாவைத் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு ஆதரிக்காமல் விட்டிருந்தால் அவர் இன்னுங்கூடுதலான வாக்குகள் வாங்கியிருப்பார் என்பதே என் கணிப்பு.

இப்போதுங்கூட விடுதலைப் புலிகள் மீது தடையை நீடிக்கும்படி இரணில் ஐரோப்பிய நாடுகளைக் கேட்பது ஏன்? இராசபக்சேயை எதிர்ப்பதாலேயே தமிழர்களை ஆதரிப்பதாகக் கருத வேண்டாம் என்று சிங்களர்களிடம் காட்டுவதற்காகவே.

இப்போதும் கூட தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு மைத்ரிபலாவை ஆதரித்தால் அதைக் காட்டியே இராசபக்சே சிங்கள வாக்குகளை அள்ளிக் கொண்டு போய் விடுவார். இதுதான் சிங்களப் பேரினவாதத்தின் வேதியியல்.

தேர்தலை ஒரு குறுவுத்தியாகப் பயன்படுத்துவதில் தவறில்லை. 1977, 2004 தேர்தல்களை நாம் பயன்படுத்திக் கொண்டதில் தவறில்லை. அதற்கான தனிக் காரணங்கள் இருந்தன. ஏற்ற சூழல் இல்லாத போது, தேர்தலில் வாக்களிப்பது நம் தலைவிதி என்பது போல் அணுகத் தேவையில்லை. குளிர்ச்சி அனல் காய்ந்தால் தப்பில்லை.

ஆனால் அனலுக்குள்ளேயே குதித்து விட முடியாது.

இந்தியாவில் காங்கிரசை எதிர்ப்பதற்காகவே பாரதிய சனதா கட்சியை ஆதரிப்பது, பாசகவை எதிர்ப்பதற்காகவே காங்கிரசை ஆதரிப்பது, தமிழ்நாட்டில் இதே போல் திமுகவை எதிர்த்து அதிமுக, அதிமுகவை எதிர்த்துத் திமுக என்ற சந்தர்ப்பவாத இழி அரசியலை நிறையப் பார்த்து விட்டோம். இந்த நோய் ஈழத்துக்கும் பரவ வேண்டாமே?

நாம் தமிழீழ விடுதலைக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறோம். இராசபக்சே மீதான கோபத்தில் இந்த உண்மையை மறந்து விடக் கூடாது. போராட்டத்தில் இன்றைய கட்டம் என்பது ஈடுசெய் நீதி (Remedial Justice) கோரி நடத்தப்படுவது. இதில் நம்முடைய மூன்று கோரிக்கைகள்: தற்சார்பான பன்னாட்டுப் புலனாய்வு, கட்டமைப்பியல் இனக்கொலைக்கு எதிரான பன்னாட்டுப் பாதுகாப்புப் பொறியமைவு, பொது வாக்கெடுப்பு. இந்த மூன்று கோரிக்கைகள், இவற்றுக்கான போராட்டம் என்ற கோணத்திலிருந்து சிங்களத் தேர்தலைப் பாருங்கள்.

நமக்கு முன் இருக்கும் வாய்ப்புகள் மிகக் குறைவு என்பது புலப்படும்: சிங்கள வேட்பாளர்களில் எவரும் நம் கோரிக்கைகளில் எதையும் ஆதரிக்க மாட்டார்கள் என்பதால் அவர்களில் எவரையும் நம்மால் ஆதரிக்க முடியாது. தமிழர்களின் அடிப்படைக் கோரிக்கைகளை முன்வைத்து ஒரு வேட்பாளரை நிறுத்தி அவருக்குக் கிடைக்கும் வாக்குகளைத் தமிழர்களின் எண்ணவோட்டத்துக்கு அளவுகோலாக உலகிற்குக் காட்டலாம். இதற்கு வாய்ப்பில்லை என்றால் ஒரே வழி தேர்தல் புறக்கணிப்புதான். ஒரு தமிழ் வேட்பாளருக்கு ஆதரவு திரட்டுவதைக் காட்டிலும் புறக்கணிப்புக்கு ஆதரவு திரட்டுவதே எளிது என்பதே அடியேன் கருத்து. இது சிங்களத் தேர்தல், இதில் தமிழர்களுக்குப் பங்கில்லை என்று காட்டுவதுதான் இராசபக்சேக்களுக்கு உண்மையான தோல்வியாக முடியும். அந்த அளவுக்குத் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு ஊக்கம் தரும். இல்லாத வாய்ப்பை இருக்கும் வாய்ப்பாக மாற்ற இதுவே சிறந்த வழி. மற்றபடி இராசபக்சேயை ஆதரித்தாலும் சரி, மைத்ரிபலாவை ஆதரித்தாலும் சரி, இரண்டுமே தற்கொலைக்குச் சமம். ❖



## உலகத் தமிழர்களுக்கு உங்கள் இமயம் தொலைக்காட்சியின் மாவீரர் நாள் வாழ்த்து



தாயகக் கனவுடன் சாவினைத் தழுவிய  
சந்தனப் பேழைகளே! இங்கு  
கூவிடும் எங்களின் குரல்மொழி கேட்குதா?  
குழியினுள் வாழ்பவரே!  
உங்களைப் பெற்றவர் உங்களின் தோழிகள்  
உறவினர் வந்துள்ளோம் - அன்று  
செங்களம் மீதிலே உங்களோடாய  
தோழர்கள் வந்துள்ளோம்.

எங்கே! எங்கே! ஒருதரம் விழிகளை  
இங்கே திறவுங்கள்.  
ஒருதரம் உங்களின் திருமுகம் காட்டியே  
மறுபடி உறங்குங்கள்.

# போயஸ் பொம்மலாட்டம்



## 12 ஆண்டுக்கால இடைவெளிக்குப் பிறகு...

காலம் - ஒரு வரலாற்றுச் சுருக்கம் இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவருகிறது. இது ஸ்டீபன் ஹாக்கிங் எழுதிய A Brief History of Time 2011 பதிப்பின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாகும்.

நலங்கிள்ளி மேலதிக அறிவியல் துல்லியப்பாட்டுடனும் ஆற்றொழுக்கான நடையிலும் தமிழாக்கத்தின் இந்தப் பதிப்பைச் செழுமை செய்துள்ளார். மேலும் ஒவ்வோர் அதிகாரத்தின் கருவையும் விளக்கும் வகையில் வண்ணப் படங்கள் நூலை அணி செய்கின்றன.

இந்நூல் 2015 சனவரியில் வெளிவர உள்ளது.

பதிப்பாசிரியர் : தோழர் தியாகு

பதிப்பாளர் : எதிர் வெளியீடு

